

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

AMAZON ORIGINAL STORIES

SARIAH WILSON

Bestselling author of *The Chemistry of Love*

Royal

VALENTINE

Halkla ilişkiler asistanım Anne ve ben boy aynasının önünde durup yansımalarımıza baktık.

"Sana bunun işe yaramayacağını söylüyorum" dedi. "Kimse benim Majesteleri Monterra Prensesi Ilaria olduğuma inanmayacak."

O haklı. Birisi bize çok yakından baksa bunu hemen anlayabilirdi. Ancak insanlar görmeyi bekledikleri şeyi görme eğilimindeydiler. "Olacak." Onu rahatlatmaya çalıştım. Fiziksel benzerliklerimiz (aynı siyah saçlar, aynı boy) onun işe alınmasının nedenlerinden biriydi. Paparazzileri atlatmak için sık sık yer değiştirdik. Anne ön kapıdan girerdi ve ben de çıkıştan gizlice çıkardım. Ama bu her zaman kısa vadeliydi.

Daha önce ondan bana bu kadar zaman ayırmasını hiç istememiştim; tamamen kendime ait iki gün.

Sadece birkaç dakika önce, Roma'daki İspanyol Merdivenleri'nin tepesindeki Trinità dei Monti katedralinin yanındaki oteldeki süitimin balkonunda duruyordum. Merdivenlerin tepesine kamera kuran bir adamı fark ettiğimde ufuk çizgisi üzerinden gün batımını izliyordum. Onda bir şey dikkatimi çekti; batan güneşin saçlarını neredeyse kızıl göstermesi. Geniş omuzları vardı ve uzun boylu görünüyordu ama bunun ötesinde hiçbir şey çıkaramadım. Yakışıklı olup olmadığını merak ettim.

Yarın Sevgililer Günüydü ve hayatımda kutlayacak kimsem yoktu. Oraya gidip adama neyin fotoğrafını çektiğini sormanın nasıl bir şey olacağını merak ettim. Adımı, ailemi ya da aşırı abartılı geçmişimi bilmeyen biriyle sohbet etmek.

Dışarıdaki diğer turistler gibi manzaraları seyretmek.

Çaresiz bir kaçma dürtüsüne yenik düşmüştüm. Sadece birkaç günlüğüne.

İşte o zaman Anne'den bir hafta sonu benimle yer değiştirmesini

isteyerek bu planı hazırladım.

"Bu gece geri dönmemiz gerekiyor ve pazartesi günü Monterran kraliyet sarayında o balo var," diye hatırlatmıştı bana.

Balo, Monterran kraliyet ailesinin en sevdiği hayır kurumu olan Fiorelli Tedavi Vakfı içindi. Üniversitede sanat tarihi okumuştum ama vakıfta sanat tarihçisine çok fazla ihtiyaç yoktu. Paparazzilerin sürekli ilgisi göz önüne alındığında, bağış toplamanın benim için en iyisi olacağına karar verilmişti.

Burada, Roma'da başka bir havasız, sıkıcı partiyi daha yeni bitirmiştım; orada gülümsemek, başımı sallamak ve sadece varlığımın yıllık hedeflerimizi karşılamaya yetecek kadar para toplamaya yardımcı olacağını ummak zorunda kalmıştım.

"Biliyorum. Orada olacağım. Kimsenin omzumun üzerinden bakmadığı veya fotoğrafımı çekmediği iki gün istiyorum. Arabaya bin, Monterra'ya dön ve benim dairemde kal."

"Korumanız arabada olmadığınızı fark edecek."

Sözünü reddederek elimi salladım. "Luigi'nin gözlüğe çok ihtiyacı olduğunu ve gözlük takmayı reddettiğini sen de benim kadar biliyorsun. Sessiz kaldığın sürece fark etmeyecektir." Aksanı onu anında ele verecekti.

Tereddüt ediyormuş gibi görünüyordu.

Lütfen Anne. Balodan önce döneceğime söz veriyorum. Kimse bilmeyecek bile."

"Ya Lemon öğrenirse?" Lemon benim kuzenimdi ve Prens Dante ile evliydi. Kraliyet ailesinin tüm halkla ilişkiler işlerini o yürütüyordu ve Anne gibi Amerikalı stajyerleri işe alma eğilimindeydi.

"Ona her şeyin benim fikrim olduğunu söyleyeceğim. İşini kaybetmeyeceksin. Söz veriyorum. Lütfen."

Uzun bir nefes verdi ve "Tamam. Hadi değiştirelim. Ama sanırım ben süitten çıkar çıkmaz Luigi bunu çözecek."

Sonunda kabul ettiğini görünce ön büroyu aradım ve onlara kalış süremi iki gün daha uzatacağımı söyledim ve sonraki saati toplanıp kıyafetlerimizi değiştirerek geçirdik. Anne'e cep telefonumu verdim ve ona bir ocak açacağıma söz verdim. Güvenlik ofisi telefonumu takip etti ve benim Monterra'da olmam gerekirken hala Roma'da olup

olmadığını fark edeceklerdi. Bana benzesin diye saçını ve makyajını yaptım. Pasaportları ve cüzdanları değiştirdik.

Luigi kapıyı çaldı. "Gitme zamanı."

"Geliyorum ama Anne birkaç gün burada kalıp etrafı gezecek," diye seslendim. Sonra ona dönüp fısıldadım, "İşte. Bitti. Güneş gözlüklerinizi açık tutun ve güvenle yürüyün."

"Sanki ben bir prensesim," diye mırıldandı. "Bütün çocukluğumu büyüdüğümde prenses olmayı dileyerek geçirdiğim için elde ettiğim şey bu." Yüzünün yarısını kaplayan Chanel güneş gözlüklerini taktı ve derin bir iç çekti.

"Bunun için sana borçluyum" dedim.

"İyi eğlenceler. Ve eve sağ salim dön. Lütfen uluslararası bir olaya neden olmayın çünkü patronum beni gerçekten öldürecek."

Ona veda ettim ve oturma odasına gidişini izledim. Kalbim göğsümde hızla çarpıyordu ve Luigi'nin bir şey söylemesini bekledim ama ön kapının kapandığını duydum.

Özgür! Özgürdüm! İçimde baş döndürücü bir heyecan oluştu.

Yıllardır bu kadar yalnız kalmamıştım.

Balkona gittim ve Luigi ile Anne otelden çıkana kadar bekledim.

Paparazziler adımı bağırarak bekliyordu ama Anne başını aşağıda tuttu ve hızla bekleyen siyah SUV'a bindi.

Arabaya bindiler ve paparazziler dağıldı.

Süite geri döndüm. Sessizliğe, tamamen yalnız olma hissine alışkın değildim.

Başım ağrımaya başladı ve bunun az önce yaptığım şeyin yarattığı stresten kaynaklandığını düşündüm. Anne'in çantasına baktım ve 500 mg'lık bir aspirin şişesi buldum. Birkaç tane aldım ve macerama başlamaya karar verdim.

Muhtemelen sevimli fotoğrafçıyla konuşmaya başlıyoruz.

Geldiğimde olanların tam tersi olan otelde yürürken kimse benimle ilgilenmedi. Omuzlarımı içe doğru çevirerek başımı eğdim. Ben sadece Amerikalı bir turisttim, Monterra prensesi değil. Gerçekten işe yaradığını söyleyerek kıkırdamak istedim.

Başımı eğerek dışarı çıktım. Alışlagelmişin dışında. Ama kimse fotoğrafımı istemedi; kimse beni tanımadı. Çenemi kaldırdım ama

tuhaf bir duyguya kapıldım.

Daha önce hiç hissetmediğim kadar güçlü bir uykululuk dalgası üzerime çarptı.

Sanki bu her şeyi temizleyecekmiş gibi başımı sallamaya çalıştım ama his daha da kötüleşti.

İspanyol Merdivenleri'ne ulaştım ve fotoğrafçıyı göremedim.

Esnedim, hayal kırıklığına uğradım.

Yine de sorun değildi. Roma olasılıklarla doluydu. Belki birisiyle tanışırdım ve Sevgililer Günü'nü yalnız geçirmezdim.

Güneş neredeyse tamamen batmıştı ve birkaç adım aşağı inip yere yığıldım. Şehir, insanların merdivenlerde oturmasını ya da uyumasını yasaklamıştı ama ben çok yorulmuştum. Sanki az önce yaptığım şeyin büyüklüğü yerleşiyor ve kemiklerimi bile yoruyordu. Kendimi muhtemelen tehlikeli bir duruma soktuğum için ailem bana çok kızardı. Her zaman kaçırılacağımdan o kadar emindiler ki.

Tekrar esnedim, baş ağrım daha da kötüleşmişti, beynimin her yeri zonkluyordu. Belki de otele dönüp biraz uyuyup ertesi sabah macerama yeni bir başlangıç yapmalıyım.

Bayılmadan önce aklıma gelen son düşünce buydu.

Bölüm 2

Tamamen panik içinde uyandım. Kanepede yatıyordum ve nerede olduğum ya da bana ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Kaçırılmışıyım! Yıllardır bu konuda uyarılmışıyım ama şimdi bu dikkatsizlik yüzünden oldu. Annem bunun sonunu duymama asla izin vermez.

"Buongiorno."

Mutfakta bir adam vardı ve ben de dik oturdum. Uzun boyluydu, bir buçuk metrenin üzerindeydi. Açık kahverengi saçları vardı ve çenesinde biraz daha koyu sakallar vardı. Geniş, kaslı, çok yakışıklıydı ve tuhaf bir aksanı vardı.

İtalyanca olarak ekledi: "Sana espresso yaptım, istersen bisküvilerim de var."

Kaçıranlar genellikle bu kadar iyi miydi? Nasıl cevap vereceğimden emin değildim.

Adam İngilizceye geçti. "Özür dilerim, sen Amerikalısın, değil mi? Artık İtalyanca konuşmaya o kadar alıştım ki."

Dikkatimi çeken ilk şey aksanıydı. Bu İskoç çapağı açıkça görülüyordu. İtalyancasının kulağa biraz kötü gelmesine şaşmamalı. İkinci düşüncem Amerikalı olduğumu ilan etmesiydi. Anne'in kıyafetlerine baktım. Aksanlara ve dillere karşı her zaman bir kulağım vardı; on sekiz yaşımdayken oyunculukta şansımı denememin nedenlerinden biri de buydu. "Evet. Amerikalı," diye tekrarladım. Bu iyi bir haberdi. Çünkü eğer Amerikalı olduğumu düşünüyorsa, o zaman kesinlikle kim olduğumu bilmiyordu ve ben Monterra kraliyet sarayına şantaj yapmak için kaçırılmadım.

Ancak daha da kötü bir olasılık, içimdeki rahatlamayı hızla gölgeledi. Eğer beni fidye için kaçırmadıysa neden beni evine geri götürmüştü? Kötü amaçlara hizmet etmek zorundaydı.

Mutfağa güzel bir kadın geldi ve bana gülümsedi. Koyu siyah saçları ve mükemmel kıvrımlarıyla narin görünüşlü ve tam bir İtalyandı.

Adamın yanaklarından günaydın öpücüğü verdi ve kendisine uzattığı kupayı aldı.

Rahatlama geri geldi. Beni bodrumuna kilitlemeyecekti. Bir kız

arkadaşı vardı. Ancak bu aynı zamanda garip bir şekilde hayal kırıklığı yarattı. Adamdaki bir şeyler tanıdık geliyordu ve ona çekildiğimi hissettim. Belki bu, savaş ya da kaç adrenalinimin aniden yükselmesinden kaynaklanıyordu ama onunla bir barda tanışsaydım onunla flört ederdim, itiraf etmem gerekiyordu.

Kalp attıracak kadar çekiciydi.

"Henüz bir şey öğrenemedin mi?" kadın İtalyanca sordu ve ben de onları anlamıyormuş gibi davranmaya karar verdim. Sanki konuşmalarını yakından takip etmiyormuşum gibi başımı çevirdim.

"Hayır" diye yanıtladı. "Daha yeni uyandı. Önce onu beslemem gerektiğini düşündüm.

"Birisi onu arayacak. Amerikalı öğrencilerin kaybolması asla iyi bir şey değildir."

Neden öğrenci olduğumu düşünsünler ki? Yirmi beş yaşındaydım ve üniversiteden yıllar önce mezun olmuşum.

Önümdeki sehpanın üzerinde bir çanta vardı.

Anne'nin çantası.

Bunu incelemiş olmalılar ve benim hâlâ öğrenci olabilecek kadar genç olan Anne olduğumu düşünmüşlerdi.

"Neredeyim?" Diye sordum.

Adam İngilizceye geçti. "Bizim dairemizde. Seni İspanyol Merdivenleri'nde baygın halde buldum ve uyandıramayınca buraya getirdim. Başka ne yapacağımdan emin değildim." Bunu sanki utanmış gibi utangaç bir şekilde söyledi.

Bayıldı? Ne?

Sonra bu çok çekici adamın beni Roma sokaklarında gezdirdiğini düşündüm ve bu bende garip bir heyecan yarattı.

Espressoyla yanıma gelip onu önümdeki masaya koydu, bıraktıktan sonra biraz geriledi. Sanki beni kalabalıklaştırmamaya ya da korkutmamaya dikkat ediyordu.

Bunu sevimli buldum.

Ama bu garip adamın beni bulması, kız arkadaşıyla paylaştığı daireye geri getirmesi ve benim bunların hiçbirini hatırlamaması beni biraz tedirgin etmişti.

Ve itiraf etmeliyim ki onun tarafından tutulmanın nasıl bir his

olduğunu hatırlayamadığım için biraz hayal kırıklığına uğradım. "İçiyor muydun?" diye sordu kadın, o da İngilizceye geçerek. "HAYIR. Dün hiçbir şey içmemiştim," dedim kendime aksanıma dikkat etmem gerektiğini hatırlatarak. Ilaria Değil olma fikri hoşuma gitti. "Aslında başım ağrıdığı için sadece biraz aspirin aldım. . ."

Anne'in çantasına uzandığımda sesim azaldı. Aspirin şişesini açtım ve içindekileri elime boşalttım.

Bunlar aspirin değildi. Kendi başıma olduğum için o kadar heyecanlanmışım ki farkına bile varmamıştım.

Duvardaki saate baktım. Yanlışlıkla kendime ilaç verip Roma'da geçireceğim on değerli özgürlük saatini kaçırdığıma inanamadım. Kadın yanıma geldi ve açık elime baktı. "Zolpidem. Sanırım buna Ambien diyorsunuz. Kaç tane aldın?"

"İki."

Bana pek onaylamayan bir bakış attı. "Önerilen en yüksek doz on miligram veya bir haptır."

Bayıldığıma şaşmamalı.

Adam, sanki onunla gurur duyuyormuş gibi, onaylayarak, "Lucia bir eczacı," dedi.

Kalbim sızladı. Benim için böyle hisseden birinin olmasını istedim. Son ilişkim felaketle sonuçlanmış, dünyadaki bütün magazin dergilerinin manşetlerine yansımıştı.

Lucia tekrar İtalyanca konuştu. "Bugün yalnız bırakılmamalı."

"Arayabileceğin biri var mı?" bana İngilizce sordu. "Arkadaşlarınla mı kalıyorsun?"

"Hayır, yalnız seyahat ediyorum." Olmamıştım ama artık teknik olarak öyleydim. Kimseyi arayıp nerede olduğumu söylemeyecektim.

"Bu dozu almanın bazı yan etkileri olabilir. Aşırı uyuşukluk, nefes almada zorluk, kafa karışıklığı veya bilinç kaybı. Ona dikkat etmen gerekecek," dedi Lucia ona İtalyanca. "Bugün çalışmalıyım."

İtiraz edeceğini bekliyordum ama o sadece başını salladı.

Bunların hepsi çok tuhaftı. Lucia muhtemelen işine hazırlanmak için odadan çıktı ve ben de ayağa kalktım. "Gitmeliyim. Otelime dönüyorum. Beni Merdivenlerde bırakmadığınız için teşekkür ederim." O paparazzilerden biri bile bana rastlasaydı tüm ailemi

utandırırdım. Manşetler bir tür alkol ya da uyuşturucu sorunum ya da aynı derecede korkunç bir sorunum olduğunu söylerdi.

İçinde bulunduğum durum göz önüne alındığında rastgele bir sapığın bana neler yapmış olabileceğinden bahsetmiyorum bile. Bu düşünceyle ürperdim.

"Çok hoş geldiniz" dedi. "Sana geri dönebilir miyim?"

Bunda bir sakınca olmadığını sanıyordum. Ne kadar yakışıklı olmasına rağmen ulaşılamaz olduğu göz önüne alındığında, biraz işkence gibi geldi. Anne'in nasıl tepki vereceğini hayal etmeye çalıştım. "Elbette."

Çantasını alıp ceketini tekrar giydim. Hangisinin onu çıkarıp beni kanepedeki battaniyenin altına koyduğunu merak ettim.

Onun olduğundan şüphelendim.

O da bir ceket aldı ve omzuna bir çanta astı. Onu daha sonra göreceğini söyleyen Lucia'ya veda etti. O ve ben sessizce birkaç kat merdivenden indik. Binadan çıktığımızda kendisine "Adını bile bilmiyorum" dedim.

"Özür dilerim. Callum Stewart. Sizinle tanışmak büyük bir zevk."

Bana elini uzattı ve kısa bir duraklamanın ardından elini tuttum.

Titrememizi istiyordu ama benim düşünemediğim tek şey onun sıcak, sert elinin dokunuşuyla damarlarımda yukarı aşağı hareket eden karıncalanmaydı.

Daha önce hiç kimseye karşı bu kadar ani bir çekim hissetmemiştim. Nasıl titremeye başladığımı fark edip etmediğini merak ederek elimi çektim.

Muhteşem olmam gerekiyordu ama onun yerine titriyordum.

Saçma.

"Sen de Anne Smith misin?" diye sordu ve ben de başımı salladım.

"Ben." Bir yanımda onun ya da oda arkadaşının beni tanıdığı olabileceğinden endişeleniyordu. Varlığım tuhaftı; eğlence sitelerini veya magazin dergilerini okuyan herkes tam olarak kim olduğumu biliyordu ama diğer herkes için ben sadece sıradan bir insandım. Bana Anne dediğini göz önünde bulundurursak, netim var gibi görünüyordu.

"Tatilde?" Yürürken sordu.

Ebedi Şehir'de muhteşem bir adamla bir kaldırımında yürümek ve birisinin çalırların arasından atlayıp fotoğrafımı çekmeye çalışacağından endişelenmek zorunda kalmamak o kadar gerçeküstü bir deneyimdi ki. Rahatladım ve gülümsedim, sonunda derin nefes alabileceğimi ve mini tatilimde kalan zamanın tadını çıkarabileceğimi hissettim. Çok özgürleştiriciydi.

"Evet. Önümüzdeki iki gün boyunca, sonra da eve dönmem gerekiyor."

"Sanırım ulusal bir anıtın üzerinde kazara kendinizi yere düşürmeniz seyahat planlarınızın bir parçası değildi," diye dalga geçti ve ben de karşılık olarak çırpınırken elimi karnıma koydum.

Çok arkadaş canlısı ve çekiciydi. . . ve onun gülümsemesi? Bütün dünyanın daha parlak görünmesini sağladı.

"Pek değil. Yine de tüm turistik yerleri görmeyi umuyorum."

"Umarım uyanık kalmayı başarırısın," dedi ve ben de gülümsedim.

"Siz buradayken tur rehberiniz olmaktan mutluluk duyarım."

"Ah." Teklifi fazlasıyla cazipti ve ben de umutsuzca kabul etmek istedim. "Bana bakıcılık yapmak zorunda değilsin."

"Niyetim bu değildi" dedi. "Bu şehri seviyorum ve onu güzel bir kadınla paylaşmaktan mutluluk duyarım."

Başımın döndüğünü hissettim ve bunun onun sözlerinden mi, yoksa ilaçtan mı kaynaklandığından emin değildim. Bu çekici adamla arama biraz mesafe koymam gerektiğini biliyordum. "Sevgililer Günü'nü benimle geçirmene kız arkadaşın kızmaz mı?"

"Kız arkadaş?" Callum sanki ne demek istediğimi anlamamış gibi kaşlarını çattı.

"Lucia mı?"

Sırıttı ve "Lucia benim kız arkadaşım değil" dedi. O benim oda arkadaşım ve arkadaşım. Ben onun tipi değilim.

Callum Stewart'ın kimsenin tipi olmadığını hayal etmekte çok zorlandım. Sadece ne kadar çekici olduğundan değil, aynı zamanda ne kadar nazik ve arkadaş canlısı görüldüğünden de. "Onun tipi değil mi?"

"Erkeklerden hoşlanmıyor."

Ah. O halde kesinlikle onun kız arkadaşısı değil. Kastedilen hangisi . . .

Sanki aklımı okumuş gibi, "Bekarım" dedi.

Kendimi sırtırken buldum ve hemen dudaklarımı düz bir çizgi halinde yeniden düzenlemeye çalıştım.

Gözlerindeki parıltı, tepkimi gördüğünün göstergesiydi.

"Ben de," demekten kendimi alamadım ve bu onu memnun etmiş gibi başını salladı. O farkındalık ve çekicilik ürpertisi içimi yaktı ve sanki kibrit yutmuşum gibi hissetmemi sağladı.

Böyle hissetmeyeli çok uzun zaman olmuştu.

Trevi Çeşmesi'nin bulunduğu bloğun yanından geçerken, beni otelime kadar bırakmasına izin veremeyeceğimi fark ettim. Oradaki odalar gecelik beş haneli rakamlardan başlıyordu. Benim fakir bir Amerikalı üniversite öğrencisi olmadığımı hemen anlayacaktı. Eğer benim SAIK, Monterra Prensesi Ilaria olduğumu öğrenirse duyguları değişir ve her şey mahvolurdu.

Bu alanda başka bir sonuç bekleyemeyecek kadar çok deneyimim vardı.

Aniden durdum. Birisi neredeyse bana çarpacakken bana İtalyanca küfretti ve ben de yoldan çekilmek için en yakın binaya yaklaştım.

"İyi misin?" diye sordu Callum endişeli görünerek.

"Evet. BEN . . . Trevi Çeşmesi'ne yakın olduğumuzu yeni fark ettim ve görmek istedim. Benimle gelmene gerek yok," diye ekledim aceleyle. "Kendini mecbur hissetmeni istemiyorum."

Onun benimle olmasını gerçekten istemiyordum çünkü Lucia ona bunu söylemişti. Herhangi bir yan etki hissetmiyordum. Evet, biraz nefessizdim ve başım dönüyordu ama bunun dün gece aldığım herhangi bir ilaçtan değil, Callum'dan kaynaklandığından şüpheleniyordum. Kendi başıma iyi olurdum. Kim olduğumu ve benimle birlikte görülmenin tüm hayatını nasıl mahvedeceğini anladığında yüzündeki ifadeyi görmektense, tuhaf buluşmamızın anısını hatırlamayı tercih ederim.

"Zorunlu olmadığımı biliyorum" derken ifadesi ciddiydi. Ama eğer beni kabul edersen, günü seninle geçirmek isterim.

Bölüm 3

Eğer ona sahip olsaydım? Bu son derece seksi adama nasıl sahip olmak istediğimi düşünürken yüzümün kızardığını hissedebiliyordum. "Evet lütfen. Yani... ." Kendi kendime düşüyordum. "Elbette. Tamam aşkım." Telaşlı olmak Amerikan aksanıma ve argoma tutunmamı zorlaştırıyordu.

Ondan muhteşem bir sırtıma daha geldi ve kalbim göğsümün etrafında kelebek gibi atmaya başladı. Bunun felaket olma potansiyeli vardı ama bu sefer onunla birlikte olmak istedim. Günümüzün erken bitmesine neden olabilecek hiçbir şeyi kabul etmeyecektim.

Bu benim peri masalımın versiyonu olurdu. Diğer kızlar prenses olmak istiyordu ama benim tek istediğim şeydi; yakışıklı bir adamla güzel bir şehri gezen sıradan bir kız olmak.

"İyi" dedi gülümseyerek. "Çeşme bu tarafta."

Birlikte yürüdük ve sanki sıcaklık yayıyor gibiydi. Özellikle şubat havasının soğuğu göz önüne alındığında, kendimi ona yaslanıp onu içinize çekmek isterken buldum.

"Hala üniversitede misin?" O sordu.

"Hayır, bir süre önce mezun oldum" dedim, Anne olmam gerektiği gerçeğini unutarak. Onun yaşına çok yakından bakmadığını umuyordum.

Ama o benim hatamı fark etmemiş gibiydi. "Ne çalıştın?"

"Sanat Tarihi."

Callum başını salladı. "O halde Roma'yı seviyor olmalısın."

"Açıklaması zor bir şekilde" dedim. "Şehrin tamamı, nereye baksanız tarih, mimari ve sanatla dolu bir açık hava müzesi gibi."

"Bu yüzden sekiz ay önce buraya taşındım" dedi.

"Sen de mi sanat tarihi okudun?"

"HAYIR. Ben bir fotoğrafçıyım." Daha önce bağladığı çantayı işaret etti.

Parçalar yerine oturmaya başladı. "Dün akşam İspanyol Merdivenleri'nde fotoğraf mı çekiyordun?"

"Evet, seni bu şekilde buldum."

Nabzım boğazımda sertçe atıyordu. O, gördüğüm adamdı, bana bir kez olsun ayrılıp gerçek hayatı deneyimlemem için ilham veren kişiydi. Çok tuhaf bir şekilde olsa bile, sanki buluşmamız gerekiyormuş gibi kader gibi görünüyordu.

"Seni gördüm." diye itiraf ettim. "Seninle tanışmak istedim."

"Karşımda bayılmak kadınların tipik olarak dikkatimi çekmeye çalışmasının bir göstergesidir" dedi ve ben de güldüm.

"Peki genellikle ne yaparlar?" Diye sordum.

Göz kırparak "Beni Trevi Çeşmesi'ne götürüyorlar" dedi. Bir köşeyi döndük ve nefesim kesildi; bu, çeşmeyi şahsen her gördüğümde gerçekleşen bir tepkiydi. O kadar muhteşemdi ki neredeyse doğal görünmüyordu. Hayattan daha büyük, güzel, şaşırtıcı, lüks.

Dünyada buna benzer çok az şey vardı.

Ve önünde o kadar çok insan duruyordu ki, kendimi biraz klostrofobik hissediyordum.

Callum kamerasını çıkardı ve fotoğraf çekmeye başladı. Onu izledim, bu kadar yoğun konsantre olması hoşuma gitti.

Sanki ne yaptığının farkındaymış gibi merceğini bana doğru çevirdi. Elimi yüzümün önüne kaldırdım. Kitlelerin tüketiceği bir meta olarak sunulan, öncelikle kamera merceğinden görülmekten o kadar yorulmuştum ki. Eğer fotoğrafım çekilecekse, en azından elimden gelenin en iyisini yapmak istediğimden bahsetmiyorum bile. Hiç makyaj yapmıyordum. Bugün dişlerimi fırçalamamıştım ya da duş almamıştım. Saçlarımın kıvrıcık olduğundan emindim. "Yapma. Berbat görünüyorum."

"Çok güzel görünüyorsun" dedi kamerasını bırakırken.

Callum beni tüketmeye ya da imajımı en yüksek teklifi verene satmaya çalışmıyordu. Bu anı kutlamak için kamerasını kullanıyordu. Beni kutlamak için.

Yüzlerce insanın çevrelediği bir meydanda olduğumuzu unuttum ve onu öpmek için karşı konulmaz bir istek duydum.

Bakışlarının dudaklarıma inme şeklinden onun da aynı şekilde hissedip hissetmediğini merak ettim.

Birisi bana çarptı ve Callum'un üzerine düştüm. Kolları hem beni

korumak hem de dik durmama yardımcı olmak için hemen etrafıma dolandı. Ellerimi pazılarının üzerine koydum ve beynimin bağımsız bir kısmı onların ne kadar büyük olduğunu fark etti. Onun tarafından tutulduğumda kendimi güvende hissettim. Yüzümü ona doğru kaldırdığımda nefesim düzensizdi.

Gözlerindeki yoğunluk, orada gördüğüm ateşli arzu ciğerlerimdeki havanın katılaşmasına neden oldu.

Şaşırtıcı bir şekilde beni serbest bıraktı ve bir adım geri çekildi. "Peki Bayan Sanat Tarihçisi, bana çeşmeden bahsedin."

Hayal mi görüyordum yoksa sesi gergin mi geliyordu? Sanki kendini tutuyormuş gibi? Oksijene çok ihtiyacım olduğu için derin bir nefes aldım. "Planları Papa XII. Clement tarafından seçildikten sonra Nicola Salvi tarafından tasarlandı. Barok ve klasik tasarımın birleşimi."

Gerçekleri yeniden dile getirmek zihnimi temizlemeye yardımcı oluyordu, böylece onun ne kadar sıcak ve güçlü hissettiğini düşünmemeye başladım. Beni öpmesini ne kadar çok istiyordum.

"Çeşme, Kolezyum'da kullanılan traverten taşından yapılmış."

Daha sonra her bir heykelin ne olduğunu, saf su alegorilerini ve mitolojiyi temsil ettiğini, çeşmenin arkasındaki Palazzo Poli'de tasvir edilen papalık armasını, suyun iki bin yıl önce Romalılar tarafından oluşturulan bir su kemerinden nasıl geldiğini anlattım.

Callum her kelimemi dinliyordu ama açıkladığım her şeyi zaten biliyormuş gibi görünüyordu.

"Ah hayır, bunu sana ben mi açıklıyorum?" Diye sordum.

Sırıttı. "Bu konuda oldukça bilgim var ama bunu açıklama şeklin hoşuma gidiyor. Bütün gün senin konuşmanı mutlulukla dinleyebileceğimden şüpheleniyorum."

"Ben de aynı şekilde hissediyorum." diye itiraf ettim.

"Tüm bu bilgi. Partilerde eğlenceli olmalısın" dedi.

"Hey!" İtiraz ettim ve sonra güldüm. "İnsanlar olayların tarihini duymayı sever."

"Sadece bazen" dedi ama açıkça benimle dalga geçiyordu.

"Bundan hoşlandın mı."

"Evet, haklısın. Evet."

Bu da hoşuma gitti. Callum'la herhangi bir oyun yok gibi

görünüyordu. Flörtümüzün basında nasıl yansıyacağını düşünmek ya da onun amaçlarını merak etmek zorunda değildim. Herhangi bir kraliyet politikasının, protokolünün veya reklamcımın kurallarının etrafında dans etmek zorunda değildik. O benden etkilendi, ben de ondan etkilendim, günü Roma'da birlikte geçirmek, birbirimizi tanımak, garip ama tesadüfî buluşmamızın avantajlarından yararlanmak istedik.

Hile yapmaya gerek yok.

Huysuz bir iç ses, ona kim olduğun konusunda yalan söylemen dışında, dedi.

Gerekli bir yalan, diye kendime hatırlattım.

Kalabalığın arasından geçerken, birkaç kişi gittikten sonra havuzun hemen yanında bir yer bulmayı başardığımızda, "Bir dilek tutmalıyız" dedi. Cebini karıştırdı ve bana bir euro uzattı. "Dileğinin gerçekleşmesi için onu sağ elinle sol omzunun üzerinden atman gerekiyor."

Sırtımı çeşmeye döndüm ve gözlerimi kapattım. Her günün bugün gibi olmasını dilerdim. İncelemeden ve kamuoyundan bağımsız.

Olasılıklarla dolu.

Belki romantizm bile olabilir.

"Bir dilek tutmazsam ne olur?" Ona sordum.

"O zaman seni burada bırakacağım ve geri kalan günlerini ilgisiz turistlere çeşmenin çeşitli özelliklerini anlatarak geçirmek zorunda kalacaksın" dedi göz kırparak.

"Bundan hem onlar hem de ben keyif alırız," diye ısrar ettim. "Bu gerçek bir ceza değil."

"Bir şeyler bulacağıma eminim" dedi. "Roma'nın güzelliğine kapılıp etkilenmeyen herkes için bir ceza olmalı."

Başımı salladım. "Roma'nın güzelliğinden çok etkilendim." Daha çok onun güzelliğine benziyor.

Gözleri ısındı. "Evet, ben de öyleyim."

Sağ tarafımda bir hareketlenme oldu ve bakışlarımı kaçırmak zorunda kaldım. Orta yaşlı bir kadınla göz teması kurdum. Beni tanıdığı anı gördüm. Telefonunu eline aldığı anda kalbim göğsümde hızla çarpmaya başladı. Başımı çevirdim.

"Gitmeliyiz."

"Çoktan? Biz sadece birinci sınıf bir yer için kitlelerin arasından geçerek yolumuza devam ettik.

Artık sırtım tamamen kadına dönüktü. "Evet lütfen."

Ne düşündüğünü anlıyorum. Bana sadece başka bir anıtın tam tarihini anlatmak istiyorsun."

Nabzım hızlandı. Gitmek zorundaydık. Şimdi. Sonunda güçlü ayrılma arzumu fark etmiş gibiydi.

"Bu sabah yemek yemedin. Aç mısın?" diye sordu ve midem onun duyabileceği kadar yüksek sesle guruladı.

Callum güldü ve karşılık olarak yanaklarımın alev aldığını hissedebiliyordum.

"Bunu evet olarak kabul ediyorum. Buradan birkaç blok ötedeki en iyi fırını biliyorum."

Başımı salladım ve kalabalığın arasından onun işaret ettiği yöne doğru ilerledik. Bağırış yoktu ve kimse bana ulaşmaya çalışmıyordu. Belki kadın benim kim olduğumu bilmiyordu ve ben de hiçbir şeyden korkmuştum. Dikkatimi dağıtmak için "Ne zamandır fotoğrafçısın?" diye sordum.

Yüzünde garip bir ifade dalgalandı, o kadar çabuk kayboldu ki ne olduğunu göremedim. "Roma'ya taşındığımdan beri sadece şansımı deniyorum. Üniversitede okudum."

"Ondan önce ne yaptın?"

Başka bir yüz buruşturma. "Aile şirketinde çalışıyordum."

"Sanırım kariyerini değiştirdiğin için mutlu değiller."

"Bu hafife almak olur" dedi. "Senden ne haber?"

"Kar amacı gütmeyen bir kuruluştaki çalışıyorum. Bu aynı zamanda bir nevi aile işi. Tekrar aramıza döndüğüm için mutlular. On sekiz yaşına geldiğimde Kaliforniya'ya taşınıp oyuncu olmaya çalışmak gibi korkunç bir hata yaptım."

Babamın söylediklerini, ne kadar kızgın ve hayal kırıklığına uğradığını hâlâ hatırlıyordum. "Oyuncular prenseslere dönüşür. Prenseler oyuncu olmaz."

"Peki umduğun gibi gitmedi mi?"

"Tamamen yetersiz ifade." Kırklı yaşlarında ünlü bir Hollywood

oyuncusuyla tanışmıştım ve çok iyi anlaşmıştık. Geriye dönüp baktığımda, bir yanımın ailemi sinirlendirmek istediğinden şüphelendim. Ama sonuç olarak babam yaşında bir adamla çıkan bana "vahşi prenses" lakabı verilmişti. Bir partide ya da galada çekilmiş pek çok utanç verici fotoğrafım boşa gitmişti.

Tamamen kontrolden çıkmıştım.

Korumam yeniden görevlendirilmişti ki bunca yıl sonra bile kendimi hala suçlu hissediyordum ve Luigi beni evime geri getirmesi için gönderilmişti. Monterra'nın paparazzilere karşı bir yasası vardı ve hayatımın yeniden sessizleşmesi, aslında oyuncu olmak istemediğimi ya da hayatımın sürekli incelemeye sunulmasını istemediğimi anlamamı sağladı.

Üniversiteye gittim ve geçmişteki itibarımdan uzaklaşmaya çalıştım. Ama magazin basını beni bırakmaya niyetli değildi. Beni takip etmeye ve her hareketimi belgelemeye devam ettiler.

Sadece ilgi odağı olmaktan kaçınan erkeklerle çıkmıştım. Son ciddi erkek arkadaşım Fransızca öğretmeniydi ama basın ilişkimizi duyunca ortalık karıştı. Sürekli tanıtım nedeniyle işini kaybetti ve benden ayrıldı.

Yeniden aşık olmaktan korkmuştum çünkü kamuoyundaki itibarımı kaldıramayan erkekler tarafından kalbimin kırılmasına izin vermeyecektim.

“ABD'deyken herhangi bir parçayı indirdin mi?” diye sordu ve ben de ona üstlendiğim iki rolü anlattım; beni arayamasın diye ayrıntıları çok belirsiz tuttum. Ayrıca ona bu parçaları yalnızca ailemin kim olduğu nedeniyle aldığımdan şüphelendiğimi de söylemedim.

Küçük bir fırına girdik ve tezgahın arkasındaki kadın Callum'u ismiyle selamladı. Gözleri üzerimden geçti. Ben sadece başka bir müşteriydim. İki şişe su ve çikolatalı kornet sipariş etmesi midemin yeniden guruldamasına neden oldu.

Benim paramı ödemek niyetiyle Anne'in çantasına baktım ama hemen parasının olmadığını fark ettim. Birkaç kredi kartı vardı ama kullanamadım. Bu doğru olmaz.

Yanımda hiç param yoktu. Dün gece otele dönmeden önce kısa bir

yürüyüşe çıkıp biraz temiz hava almayı planlamıştım. Açıkçası kazara kendime ilaç vermeyi beklemiyordum, bu yüzden parayı süitimdeki kasadan alamamıştım. Ve gerçekte kim olduğumu açıklamadan Callum'u otele geri götüremezdim.

Hileye devam etmek istedim. Beni evime geri döndürmek isteyen kraliyet korumalarıyla dolu herhangi bir siyah SUV filosuna rastlamadığımız göz önüne alındığında, hala güvendedymişim gibi görünüyordu. Hafta sonunun geri kalanında Anne'in dairemde kalmasına ihtiyacım vardı, böylece her şey yoluna girecekti.

Fırın hızla turistlerle doldu ve bu beni rahatsız etti. Sanki sergileniyordum. "Ben ön tarafta bekleyeceğim" dedim.

Başını salladı ve ben de derin bir nefes alarak dışarı çıktım. Fırının önünde muhtemelen on ya da on bir yaşlarında küçük bir kız çocuğu da bekliyordu. Çok büyük bir köpeğin tasmaını tutuyordu. Ona gülümsedim.

O da gülümsedi. İtalyanca "Çok güzelsin" dedi.

"Teşekkür ederim. Sen de öylesin. Bu senin köpeğin mi?" Diye sordum.

"Evet. Onu sevebilirsin.

Çömeldim ve köpeğin kulaklarının arasını kaşıdım, dili dışarı sarktı.

"Sen bir prensessin" dedi kız. "Resmini daha önce görmüştüm."

Bir çocuğun beni tanıması beni hiçbir zaman kötü hissettirmedi.

Aslında onları ne kadar heyecanlandığı için bu beni mutlu ediyordu. "Ben."

Şimdi bana gülümsüyordu. "Her zaman bir prensesle tanışmak istemiştım."

Ona elimi uzattım, o da sıktı. "Sizinle tanışmak benim için bir zevk."

Bu, kraliyet olmanın en çok sevdiğim kısmıydı. Ara sıra küçük bir molaya ihtiyacım olabilirdi ama yüzündeki keyif ve sevinç? Buna sebep olanın ben olduğumu bilerek mi?

Bunu hiçbir şeye değişmem.

Küçük kızın annesi fırından çıkıp elinden tuttu. Birbirimize veda ettik ve onun heyecanla annesine gerçek hayattaki bir prensesle tanıştığını söylediğini duydum.

Bu benim ayrılma işaretimdi.

Neyse ki Callum dışarı çıktı ve bana yemeğimi verdi.

"Teşekkür ederim. Cornetto'lar benim favorim," diye itiraf ettim, bana yapışkan çikolatayla dolu sıcak kruvasanı uzatırken.

"Benim de." dedi gülümseyerek. Sonra büyük bir ısırık aldı ve midemin arzuyla kasılmasına neden olan bir inilti çıkardı. Keşke o sesi çıkarmasının sebebi ben olsaydım.

Dikkatimi dağıtmak için aç bir kurt gibi yutmamaya çalışarak kornetimi yedim.

Bitirdikten sonra "Dudağında biraz çikolata var" dedi.

"Evet?" Uzanıp onu bulmaya çalıştım ama kaybettim.

"İzin verirsiniz?"

Baş parmağını çikolatayı ağzımdan silmek için uzattığında nefesimi tutarak başımı salladım. Dudaklarımla temas ettiğinde bir sarsıntı hissettim ve hareketsiz kalmaya çalıştım.

Beni ilk kez flört eden bir genç gibi hissettirdi. Sanki her şey yeni ve heyecan vericiydi.

Koyu kahverengi gözleri yanıyordu ve yapmak istediği tek şey başparmağı yerine ağzını kullanmakmış gibi görünüyordu.

"Orada." Sesi yumuşak ve derindi ve midemin kasılmasına neden oldu. Çenesi sıkıca kasılırken Adem elması sallanıyordu. "Anladım."

"Tamam." diyebilirdim sadece. Bunun "Durma" veya "Beni henüz öpecek misin?" den daha iyi olduğunu sanıyordum.

Boğazını temizledi. "Bana oradaki çöp kutusunun geçmişini mi anlatmak istedin? Bunu üreten şirket mi? Kurulduğu yıl mı?"

Gülümsememek için dudaklarımı büzdüm. "Düşündüğün kadar komik değilsin."

"İşte burada yanılıyorsun. Belki de bu ek bir yan etkidir; aşırı uyuşukluğunuz nedeniyle birinci sınıf mizahın değerini tam olarak takdir edemiyorsunuz.

"Uykuluysam belki bunun nedeni tur rehberimin beni uyutmaya zorlamasıdır."

Hayır, bu olamaz. Oldukça çekici ve eğlenceliyim. İlaç olsa gerek." Şimdi gerçekten güldüm.

Bana kolunu uzattı. "Güvenlik nedeniyle bana tutunmalısın. Aniden tekrar uyuyakalırsan, seni yakalamam gerekirse diye."

Ona dokunmak, kolumu onunkinin arasına koymak, omzumu pazılarına yaslamak için sabırsızlanıyordum. "Eğer ısrar ediyorsan."

"Evet. Sırada nereye?"

Seninle olduğum sürece her yerde, demek istedim. Bunun yerine şuna karar verdim: "Uzman sensin. Kendimi sizin yetenekli ellerinize bırakıyorum."

Başka bir sırtış. "Neyi kabul ettiğini bilmiyorsun."

Belki hayır ama bunu öğrenmeyi sabırsızlıkla bekliyordum.

Bölüm 4

Aşırı aktif ve hararetli hayal gücüne rağmen Callum Stewart ne yazık ki tam bir beyefendiydi. Kolezyum'u gezerken bana en sevdiği kitabın Savaş ve Barış olduğunu söyledi. Ona bunun kimsenin favori kitabı olmadığını söylediğimde, o bunun aslında Peter Pan olduğunu ve İskoçyalı bir arkadaş tarafından yazıldığını itiraf etti. Annesi her gece yatmadan önce ona okurdu. Tamamen sevimli bir kabuldü.

Roma Forumu'nda bir tur grubunun fısıldaştığını ve bizi işaret ettiğini gördüm. Onları kaybetme niyetiyle kalabalığa doğru ilerledim.

Callum'un fark etmesini istemeyerek ona "En sevdiğin müzik türü hangisi?" diye sordum.

"Klasik."

Bu beni tamamen durdurdu ve neredeyse bana çarpıyordu.

"1990'lardaki gibi klasik bir şeyi kastetmiyorsun, değil mi?"

"Hayır, Bach ve Mozart gibi. Beethoven'ın 7. Senfonisi muhtemelen benim favorimdir."

Eğer evrenden buluşmamız gerektiğine dair bir işarete ihtiyacım olsaydı, işte bu kadardı. "Bu da benimkilerden biri."

"Uyutmuyor mu?" diye sordu ve o gülerken ben de onu dirsekledim. Palatine Tepesi'ni keşfederken bana herhangi bir süper güce sahip olsaydım neyi seçerdim diye sordu.

"Görünmezlik." Soru yok.

"Tüm olasılıkların dışında mı? Bu tuhaf bir seçim gibi görünüyor," dedi şakacı bir ses tonuyla.

"İspanyol Merdivenlerinden yabancı kızları alıp dairene getirmek gibi tuhaf bir şey mi?" Ben dalga geçtim, o da sırtıttı.

Daha sonra gülümsemesi soldu. "Tüm şakalar bir yana, ortadan kaybolmayı istemenin nasıl bir şey olduğunu biliyorum."

Nereden geldiğimi çok iyi anladığı için kalbim pırpır etti. Sonra bana uçmanın neden açıkça üstün bir süper güç olduğunu anlattı.

Ziyaret ettiğimiz tüm siteleri daha önce görmüştüm ama onları

Callum'la görmek farklı hissettirdi. Daha önceki alaylarına rağmen, sanatın ve gördüğümüz binaların tarihini ona anlatmam konusunda ısrar etti. Büyülenmiş gibi her sözüme kulak verdi.

Uzun zamandır hissetmediğim bir şekilde görüldüğümü hissettirdi. Ben onun için bir unvan değildim. Bir fotoğraf çekimi ya da adını duyurmanın bir yolu değil. Düşüncelerimi, bildiğim şeyleri, keyif aldığım şeyleri duymaktan keyif alırdı.

Ben de onun için tam olarak aynı şeyleri hissettim.

Aramızda tuhaf ya da rahatsız edici duraklamalar olmadı. Her şeyi konuştuk.

Bana üç ağabeyi ile nasıl büyüdüğünü ve birbirlerine yaptıkları şakaları anlattı. Benim de büyük bir aileden olmam, dört ağabeyim ve bir küçük kız kardeşim olması onu çok sevindirmiş görünüyordu. Saraydan pek de uzak olmayan devasa bir villada büyüdüğümü belli etmeden, elimden geldiğince çok hikaye paylaştım.

Üniversite günlerimizi konuştuk. Andrews Üniversitesi'ne gitmişti.

"Gerçi bir yılımı Wisconsin'deki UW-Madison'da yurtdışında eğitim alarak geçirdim. Orada Callum adında iyi bir arkadaş edindim. Callum Sundberg. Telefonuna baktı. "Bugün genellikle ondan haber alıyorum. Sevgililer Günü'nde arkadaşlarına ulaşma alışkanlığı var."

"Neden Wisconsin?" Biraz şaşırarak sordum.

"Bu biraz uzun bir hikaye. Peki ya sen? Üniversiteye nerede gittin?"

Imperia Üniversitesi'ne gittiğimi söylediğimde iki kaşını da kaldırdı.

"Orası Monterra'da mı?"

Oynamam gereken rolü hatırlayamadığım için sövmek istedim. "Bu."

"Lucia'nın annesi Monterra'lı" dedi.

Kalbim sanki kaçmaya çalışıyormuş gibi göğüs kafesime sert bir şekilde çarptı. Derin bir nefes almam gerekiyordu. Lucia beni tanımış mıydı? Ona bir şey mi söylemişti?

Yoksa yapar mıydı?

Etrafımdaki her şey kağıttan bir ev gibi yıkılmak üzere miydi?

Kendime saçmaladığımı söyledim. Dedemin beş oğlu ve bir kızı vardı ve hepsinin geniş aileleri vardı. Monterra'da o kadar çok prens ve prenses dolaşıyordu ki, şakalaşmayı severdik, nüfusun yarısını oluşturuyorduk.

Lucia'nın annesinin Monterra'lı olması, otomatik olarak Lucia'nın benim kim olduğumu bileceği anlamına gelmiyordu.

"Ah?" Konuyu hemen değiştirmem gerektiğini fark ederek cevap verdim. Kameron'ı işaret ettim. Callum bütün gün fotoğraf çekiyordu. "Bitmiş ürünü ne zaman göreceğim?"

"Onları geliştirmem lazım. Ama eğer gerçekten ilgileniyorsanız, buradan çok da uzakta olmayan, fotoğraflarımdan bazılarının bulunduğu bir galeri var."

"Gerçekten mi? Bu harika!"

Kendini küçümseyen bir tavırla omuz silkti. "Galeri sahibiyle bir partide tanıştım ve o da çalışmalarımı sergilemeyi teklif etti. Sanırım sadece nazik davranıyordu."

Bundan şüpheliydim.

Telefonuna baktı ve saati fark etti. "Taksiyle daha hızlı olur" dedi ve ben de başımı salladım. En yakın taksi durağına gittik ve keşfetmek için harcadığımız onca saate rağmen kendimi biraz bile yorgun hissetmediğime şaşırdım. Onunla birlikte olmanın beni yenilenmiş hissettiren bir yanı vardı.

Telefonu çaldı ve ekrana bakıp kaşlarını çattı.

"Nedir?" Diye sordum.

"Babam bana eve gelip görevimi yapmam gerektiğini hatırlatıyor" dedi. Bu, babamın söyleyeceği bir şeye o kadar benziyordu ki neredeyse kaldırıma takılıp düşüyordum.

Callum oradaydı ve beni dirseğinden tutuyordu. "Dikkatli olmak. Belki sana bir espresso daha getirmeliyim."

"Tamamen uyanığım. Bu sadece . . . Nasıl hissettiğini tam olarak biliyorum," dedim ona. "Geniş ailemin umursadığı tek şey benim ailemin adını lekelemem."

"Onları nasıl utandırırısın?" Gerçekten kafası karışmış gibi görünüyordu.

"Bu çok uzun bir hikaye." Ve bu benim ona gerçeği söylememi de gerektirecek.

Garip bir şekilde kendimi bunu yapmak isterken buldum.

Bir anlık tereddüitten sonra elime uzandı ve parmaklarını benimkilerin arasından geçirdi. Bu durum karşısında sinir sistemim bir santral gibi

harekete geçti.

"Paylaşmak istersen duymak isterim" dedi. "Seninle ilgili her şeyi bilmek istiyorum."

Ben de senin hakkında her şeyi bilmek istiyorum, diye fısıldadım, koluna yaslanıp ona sımsıkı tutunarak. Konuşarak ve gezerek geçirdiğimiz saatler akıp geçmişti ve onunla yeni tanışmış olmama rağmen onu tüm hayatım boyunca tanıyormuşum gibi hissettim. Bir taksi geldi ve hâlâ el ele tutuşarak arka koltuğa oturduk. Ona galeriyi sordum.

"Küçük bir yer. Bahsettiğim gibi, birkaç ay önce bir partide burayı işleten adamla tanıştım ve web siteme baktıktan sonra bazı fotoğraflarımı göstermek istediğini söyledi."

"İnternet sitesi?" Tekrarladım.

"Evet. Portfolyomla."

Telefonumu Anne'le birlikte geri gönderdiğim gerçeğine lanet ediyordum. Ona bakmak istedim.

"Telefonunuz mu çalındı? Sende bir tane olmadığını fark ettim."

"Eşyalarımı karıştırırken mi?" diye sordum alaycı bir şekilde, yönünü değiştirmeye çalışarak.

"Kim olduğunuzu keşfetmeye, üzerinde acil durum numarası yazan bir telefonunuzun olup olmadığını öğrenmeye çalışıyordum. Gizliliğinizi ihlal etmeye çalışmıyordum.

"Bunu biliyorum" dedim. "Sana zor anlar yaşıtıyordum."

"Sana daha önce de söylediğim gibi bunu yapacak üç ağabeyim var" dedi ve ben de güldüm.

"Mademki mahremiyetime yaptığınız büyük tecavüzü telafi etmek istiyorsunuz, telefonunuzu ödünç alabilir miyim? Görüşmek istediğim biri var."

Hiç tereddüt etmeden bana verdi ve ben de Anne'in numarasına mesaj gönderdim. Güvenlik önlemi olarak Luigi'ninki de dahil olmak üzere çok sayıda numarayı ezberlemek zorunda kalmıştım. Mesajımı belirsiz tutmaya çalıştım.

Bir arkadaşımın telefonundan mesaj atıyorum. Her şeyin harika gittiğini bilmeni istedim. Nasılsın?

Hemen cevap verdi ve gizli havamı anlamış görünüyordu.

Batı cephesinde her şey sakin. Yakında görüşmek için sabırsızlanıyorum. Eve gitmek istediğinizde mesaj gönderin/arayın. Cep telefonunu Callum'a geri verdim, o da cebine koydu, sonra hemen elimi tutmaya devam etti. Sanki mesaj atmam için gereken kısa sürede bağlantıyı kaçırmış gibi.

Galeriye vardık ve o gün ilk kez kendinden pek emin ve kendinden emin görünmüyordu.

Galeriye doğru yürürken elini çektim. "Hangi yön?" Diye sordum. "Sol tarafa." dedi.

Bir köşeyi döndük ve kendimi tekrar nefes alma dürtüsüne kapılmış halde buldum. Ona "Sen bir sanatçısın" dedim. "Kompozisyonunuza bakın. Aydınlatma. Olayları nasıl çerçevelediğiniz. Burada negatif alan kullanımı. Detaylara inanılmaz derecede dikkat ediyorsunuz."

Utanarak gülümsedi ve bu çok sevimliydi.

Bir sonraki fotoğraf, gün doğumunu, ışıgın ve Roma şehrinin odak dışında olduğu ve ön planın sağ alt üçte birlik kısmında el ele tutuşan yaşlı bir çiftin, onları odakta tutarak arka plandan ayırdığı bir fotoğraftı. Çok aşık gibi görünüyorlardı. "O kadar eşsiz bir bakış açınız var ki. Fotoğraflarında çok fazla duygu var," dedim, derin bir nefes vererek. "Güzel."

"Ben de aynı şeyi düşünüyordum," dedi, bakışları bana dönüktü.

Sonra bana doğru bir adım attı ve eliyle yüzümü avuçladı. "Nazik sözlerin için teşekkür ederim."

"Sadece doğruyu söylüyordum" dedim, ağzının benimkine degeceği beklentisiyle kalbim küt küt atıyordu.

"Bunun benim için ne anlama geldiğini bilemezsin." Parmaklarını saçlarım boyunca gezdirmek için kaldırdı ve ben onun bana daha fazla dokunmasını istemekle saçımın ne kadar dağınık olduğunu fark etmesini istememek arasında kaldım. "Tek duyduğum hayatımı nasıl boşa harcadığımı."

"Eğer yaptığınız buysa, hiçbir şeyi israf etmiyorsunuz demektir. Sen derinden hisseden bir adamsın."

"Bunu fotoğraflarımdan mı anlıyorsun?"

Başımı salladım. "Yapabilirim."

"Derin hisseden biri misin?" diye sordu, tek parmağıyla yüzümün

hatlarını çizerek.

Şu anda? O kadar çok hissettim ki bununla nasıl başa çıkacağımı bilmiyordum. "BEN . . ."

"Callum!" Yaşlı bir adam, olacakları yarıda kesti. Galerinin sahibi olduğu ortaya çıktı ve Callum onu benimle tanıştırdı.

"Sinyor Emiliano Greco, bu Anne Smith."

Anne dediğinde ürkmemeye çalıştım ve onun yerine elimi uzattım.

"Tanıştığımıza memnun oldum."

Sinyor Greco eğilip yanaklarımdan öptü. Bu o kadar tanıdık bir hareketti ki karşılık olarak kalbimin sıkışmasına neden oldu.

"Buonasera, benim küçük Amerikalım! Callum'un çalışması muhteşem değil mi? Onu keşfettiğim için kendimi şanslı hissediyorum!"

Başımı salladım. "O harika."

"Bu senin Sevgililer Günü randevun mu?" Sinyor Greco, Callum'a İtalyanca sordu. "O çok tatlı."

"Kabul ediyorum." dedi ve dudaklarımı birbirine bastırdım. "İçi de dışı da çok güzel."

Sözlerine tepki vermemek çok zordu ama elimden geleni yaptım.

Belki gerçekten oyuncu olarak bir kariyerim olabilirdi.

Sinyor Greco, "Onu benim sanat galerimden daha romantik bir yere götürmelisiniz," diye azarladı.

"Planlarım var" dedi.

Planlar mı? Ne tür planlar? Kalbim beklentiyle biraz daha hızlı atmaya başladı.

"Harika!" Sinyor Greco benim yararım için İngilizceye döndü.

"Sizinle tanışmak bir zevkti Bayan Smith. Bu akşam sana bir prenses gibi davrandığından emin ol.

Vücudumun her hücresi panikle dondu. Biliyor muydu?

Ama kim olduğumu açıklamak yerine bizi ön kapıya kadar yürüttü ve iyi geceler geçirmemizi söyledi.

Tekrar yalnız kaldığımızda Callum, "Lucia'nın amcası büyük bir aile yemeği veriyor, eğer gitmek istersen," dedi.

"Evet. Bu günün bitmesini istemiyorum."

"Ben de öyle."

Ona gerçeği söylemek zorunda kalacaktım. Eğer onunla bir gün geçirmekten daha fazlasını isteseydim dürüst olmam gerekirdi. Ama henüz değil.  nce daha fazla anı istedim.

Bölüm 5

Lucia'nın ailesi, sarmaşıklarla kaplı ortaçağ binaları ve arnavut kaldırımli sokaklarla dolu bir mahalle olan Trastevere'de bir apartman dairesinde yaşıyordu. Çok sayıda kafe ve trattoria'nın yanından geçtik ve sigara içen, içki içen ve birbirleriyle yüksek sesle konuşan gerçek İtalyanlarla dolu kalabalık meydanlardan geçtik. Burada hiç araba yoktu, hatta daha az turist vardı. Ara sokakların dolambaçlı labirenti çamaşırlar ve peri ışıklarıyla kaplıydı.

Bir açık hava pazarından geçtik ve Callum, Lucia'nın amcasına götürmek üzere bir şişe şarap almak için durdu. Bütün gün cebinden topladığı eurolar yerine kredi kartıyla ödeme yaptı. Beni tanıyan var mı diye merak ederek etrafımızdaki alışveriş yapanlara bakmadan edemedim. Ama sanki herkes mutlu bir şekilde bizi görmezden geliyormuş gibi görünüyordu.

"Lucia'nın ailesi nasıl?" Diye sordum. Annesinin orada olacağından endişeleniyordum. Beni tanıyabilmesi için. "Anne ve babası uzun süredir birlikte mi?"

"Lucia küçükken boşandılar. Annesi uzun zaman önce Amerika'ya taşındı. Babasının ailesi Roma'da yaşıyor."

İçimde bir rahatlama oluştu. Umarım beni anlatacak kimse olmaz. Callum başka bir tezgaha yöneldi ve bir çiçekçiden kırmızı bir gül satın aldı.

"Benim için?" Bana uzattığında şaşkınlıkla sordum. Bunun başka bir ev sahibi hediyesi olmasını istediğini düşünmüştüm.

"Evet. Bana sürekli hatırlatıldıkça, bugün Sevgililer Günü."

Bir zamanlar altı aylık bir erkek arkadaşım, işlerin nereye varacağı konusunda "yanlış bir fikre kapılmamı" istemediği için Sevgililer Günü'nden bir gün önce ilişkimizi bitirmişti.

Ve burada Callum bana günü kutlamak için hiç tereddüt etmeden bir gül veriyordu.

Burnumu çiçeğe gömdüm ve gülümsedim. "Teşekkür ederim."

"Benim için zevkti."

Ben ona bulunduğumuz yerden pek de uzak olmayan bir bazilikadaki

Cavallini fresklerini anlatırken hareketli bir bara girmek için bekleyen kalabalığın arasından geçtik.

"Evet, onları gördüm," dedi, yine beni şaşırtarak. "Muhteşemler."

"Sanat hakkında nasıl bu kadar çok şey biliyorsun?" diye sordum ama daireye varmıştık ve kapıyı çaldı.

Lucia kapıyı açtı. "Callum! Ve Anne! Başardın. Hoş geldin!"

Ailesinin yaklaşık iki düzine üyesi onun arkasında bekliyordu, hepsi beni ve Callum'u öperek merhaba dediler ve bizi evlerine davet ettiler. O kadar çok sıcaklık ve sevgi vardı ki, evimi özlemiştim.

Geçmişte ailemi hayal kırıklığına uğratmış olsam bile beni ne kadar sevdiklerini biliyordum. Onlara ve gürültülü, coşkulu ailemin tamamına hayrandım.

Ama sonra Callum'a baktım ve o vatan hasretinin acısı azaldı.

Tam olmak istediğim yerdeydim.

Yemek odasına girmeden önce gülümü çantama koydum ve küçük girişe koydum.

Büyük bir masaya oturduk ve Lucia'nın büyükbabası dua ettikten sonra yemeğe başladık. Lucia'nın teyzesi bana gittikçe daha fazla makarna teklif etmeye devam ediyordu ve benim reddetmemin hiçbir yolu yoktu. Yardım almak için masanın karşısında oturan Callum'a baktım ama kendi kendine sessizce gülüyordu.

Lucia'nın teyzesi bana İngilizce "Daha fazla yemen lazım" dedi. "Çok zayıfsın."

Önüme koyduğu her şeyi yıkmak için elimden geleni yapıyordum ama kendimi tıka basa doyurmayı bırakmazsam yakında kusacağımdan şüpheleniyordum.

İnsanlar gülüp bağırırken ve yiyecekler yutulurken etrafımda İtalyanca konuşmalar dönüyordu. Lucia'nın teyzesi küçük bir orduyu beslemeye yetecek kadar kazanmıştı.

Lucia, Callum'un yanında oturuyordu ve onun İtalyanca "Ona gerçeği söylemedin mi?" dediğini duydum.

"Henüz değil."

"Ona söylemelisin."

Bu beni endişelendirdi. Callum'un bana ne söylemesi gerekiyordu? Sır saklayan tek kişi ben değil miydim?

Başımı sallayarak yanlış duyduğuma karar verdim. Hayali bir dramanın içinde kendimi kaptırmayacaktım. Kendi kendime eğlenmek istedim.

Masayı temizlemeye yardım etmeyi teklif ettim ve birden fazla kişi bana misafir olduğumu ve yardım etmeyeceğimi söyledi.

Lucia'nın ailesinin dairesinin kapıları küçük bir özel avluya açılıyordu ve büyükbabası orada akordeon çalıyordu. Callum başını o yöne doğru salladı ve sonra dışarı çıkmak için ayağa kalktı.

Lucia yanıma gelip elime bir nane şekeri koyduğunda ona katılmak üzereydim. Her ihtimale karşı, dedi göz kırparak.

"Sen benim bu dünyadaki en sevdiğim insansın" dedim.

"En azından önümüzdeki on saniye boyunca."

Naneyi ağzıma atıp hızla çiğnedim. Sonra gidip Callum'a katıldım.

"Benimle dans et?" O sordu.

Lucia'nın büyükbabası çaldığı müzikle birlikte yavaşça şarkı söylemeye başladı. Daireye dönüp baktım ama kimse bizimle ilgilenmiyordu.

Başımı salladım ve Callum'un bekleyen kollarına adım attım. Elimi göğsüne, diğer elini de belime tuttu. Elimi ensesine koyarken aramızdaki mesafeyi kapatan ve bedenimi onunkine bastıran bendim.

Ona dokunmak rahatlatıcıydı ama aynı zamanda heyecan vericiydi.

Kollarımda tüylerim diken diken oldu ve düzensiz kalp atışlarımı göğsünde hissedip hissetmediğini merak ettim.

Sanki sadece benim için, bu an için yaratılmıştı.

"Memnun musunuz?" O sordu.

Şu anda? Kelimelerin söyleyebileceğinden daha fazlası. "Vücudumun ağırlığı kadar makarna yiyebileceğimi bilmiyordum.

Patlayabileceğimden endişeleniyorum. Ancak Lucia'nın teyzesi bana tatillerde yediğiniz makarnaların sayılmadığını söyledi ve şu anda daha fazla diyet tavsiyesi aramıyorum."

Güldü ve biz müziğe göre hafifçe sallanırken eli sırtıma doğru esniyordu. "O zaman benden vazgeçecek misin? Artık mideniz muhtemelen patlamaya hazır olduğuna göre?"

"HAYIR. Yorgun değilim. Tamamen orada olmayı planlıyorum."

Callum imamı fark etmemiş gibiydi ve onun yerine kulağıma yakın bir

yerde müziğe mırıldanıyordu. Bu da benimde kayma beklentisinin ürpertilerini gönderiyordu.

"Bu çok Leydi ve Serseri gibi geliyor" dedim ona.

"Bir parça spagetti'yi paylaşmıyoruz. İçeri girip bir tane alabilirim..."
Kolumu ona doladım ve tekrar güldü. Onun bir yere gitmesini istemiyordum.

"Beni buraya getirdiğin için teşekkür ederim. Bu gece çok eğlenceliydi. Lucia'nın ailesini seviyorum. Bana kendiminkini hatırlatan pek çok şeyi hatırlatıyorlar" dedim.

"Benimki de öyle. Ailene yakın mısın?"

"Ben. Benim için çok önemliler. Senden ne haber?"

"Evet, beni delirtiyorlar ama onlarsız ne yapacağımı bilmiyorum. Özellikle annem."

"Anne oğlu mu?" dalga geçtim.

"Suçlu."

"Belki de bu yüzden kadınlara bu kadar iyi davranıyorsun," diye düşündüm ve bana gülümsedi.

"Her türlü saygısızlığa tolerans göstermez" diye kabul etti. "Kendisine ya da başka birine. Kardeşlerimin ve benim her zaman nazik ve nazik olmamız konusunda ısrar etti."

"Anneme benziyor." Aslında onun bu kelimeleri kullandığını duymuştum.

"Belki de onları tanıştırmalıyız."

Bir gün annelerimizin tanışabileceğini düşündüğünü düşününce içimde bir sevinç ürpertisi oluştu. "Belki."

Dans etmeye devam ettik. Parmaklarını tembelce omurgamda yukarı aşağı gezdirmeye başlamıştı ve bu beynimin vücudumun geri kalanından ayrılmasına neden oluyordu.

Zihnimin hâlâ işleyen kısmı Lucia'yı doğru duyup duymadığımı ve Callum'un benden ne saklıyor olabileceğini merak ediyordu ama ona sormak istemedim. Dürüst olmak gerekirse ne kadar kötü olabilir ki? Bana The Rise of Skywalker'ın harika bir sonla biteceğini düşünecek biri gibi gelmedi. Aramızda yaratılan büyüü bozabilecek hiçbir şeyi gündeme getirmeye istekli değildim.

Bana İtalyanca mırıldandı: "Gerçekleşmiş bir rüya gibisin."

Onu anlayamamam gerekiyordu ve yine doğal tepki verme eğilimimle mücadele etmek zorunda kaldım.

Ama bunu bana söylemesini sağlamanın başka bir yolu olmalıydı.

"Trevi Çeşmesi'nde ne diledin?"

"Ne dilediğimi zaten biliyorsun." Dudakları kulağımın dış kenarına değdi ve dizlerim neredeyse büküldü.

"Yapmıyorum." dedim nefes nefese. "Bu yüzden sordum."

Dans etmeyi bıraktı ve yüzümü kendisine doğru eğmek için çenemin altına uzandı. "Siz yapıyorsunuz. Sana söyledim, bu günün bitmesini istemiyorum. Seni ben uydurmuşum gibi hissediyorum. Sanki gerçek olamazsın."

"Bu duyguyu biliyorum." dedim. Daha önce hiç bu kadar anında etkilendiğim biriyle tanışmamıştım ve onun hakkında öğrendiğim her şey ondan daha da hoşlanmamı sağladı. Sürekli olarak ters düşecek bir şey söyleyeceğini ya da yapacağını düşünmüştüm ama şu ana kadar bu gerçekleşmemişti.

Gülünç derecede mükemmel görünüyordu.

Bir sorun olması gerekiyordu ama ne olduğunu bilmiyordum.

Callum hareket etmeyi bıraktı ve elleriyle yüzümü çerçeveledi. Ne yapmak üzere olduğunu bildiğimden ama buna hazır olup olmadığından emin olmadığım için ona sımsıkı tutundum.

Muhtemelen yanacaktım.

"Anne." İsmi dudaklarıma üflledi.

"Ilaria," diye düzelttim onu. Eğer beni öpecekse gerçek adımı kullanmasını istedim. "Onun . . . herkesin bana dediği şey."

Kaşları şaşkınlıkla kalktı ve ben kendimi tekmelemek istedim.

Açıkçası açıklamalar açısından çok zayıftı ama o pek endişeli görünmüyordu. Ayaklarımın üzerinde düşünmek konusunda gerçekten berbatım. Kendime her şeyi ona daha sonra açıklayacağıma söz verdim.

Şimdi olmaz.

Ağzının kenarları hafifçe yukarı kalktı. "Ilaria." Aksanı, adımın ünsüzlerini beynimi titretecek şekilde lezzetli bir şekilde yuvarladı.

Ya öyleydi ya da sonunda bana isimle hitap ediyordu.

Burnunu benimkine sürterken, Senden uzak durmalıyım, diye

mırıldandı.

"Neden?" Bu bana hiç mantıklı gelmedi.

"Çünkü sana aşık olduğumu görebiliyorum ve bu çok tehlikeli."

Ne demek istediğini anlamadım ama sormadım. Kendisinin bana aşık olduğunu görebildiğini söyledi.

Ciddiydi. Eğer Prenses Ilaria olsaydım ona asla inanmazdım. Kötü şöhretimden ya da unvanımdan şöhret elde etmek isteyen ya da paramı ele geçirmeyi ümit eden erkekler bana daha önce de bu tür şeyler söylemişti.

Ama Callum'un bunların hiçbirinden haberi yoktu. Kadın Ilaria'yı gördü.

Ve gördükleri hoşuna gitti.

Dudakları benimkilerin üzerinde hayalet gibi, ulaşılmaz bir şekilde uzanıyordu. "Seni öpsem senin için sorun olur mu?"

Bölüm 6

Ona bunu yapması için yalvarırsam çok acıklı olurdu, değil mi? Yine de kendime engel olamadım. Oldukça çaresizdim. Beklentiyle midem kasıldı. "Lütfen."

"Yapmamalıyım" dedi, sesi sarhoş ediciydi.

"Neden?" Kendimi çok çaresiz hissediyordum.

"Çünkü eğer bunu yaparsam asla duramayacağımdan korkuyorum."

Sinir uçlarım beklentiyle uğuldadı. "Bu benim için sorun değil."

"Emin misin?"

"Eğer beni yakında öpmezsen, ben..."

Sırıttı ve sonunda, sonunda ağzını benimkine bastırarak sözümü kesti.

Azgın bir cehennem gibi yükselmeye hazır bir şekilde alev aldığım da kanım damarlarımda sıcaklıkla dönüyor gibiydi. Ağzı yavaşça benimkine doğru hareket etti, bastırdı ve beni tekrar öpmeden önce geri çekildi. Oyalanmak, keşfetmek.

Heyecan verici.

Benimle dalga geçiyordu ve yarattığı hisler o kadar yoğun ki aynı anda hem yanıyor hem de titriyordu. Sanki dudaklarım doğrudan sinir sistemime bağlıydı ve aşırı yükleniyordu.

Dudaklarına karşı yumuşak bir zevk iniltisi saldı; bu, öpücüğünü derinleştirirken kollarını bana sarmasına ve beni bunaltmakla tehdit eden umutsuz bir tutku kasırgasına neden olmasına neden oldu. Baş döndürücü bir sıcaklık sisi içinde süzülüyordum, tamamen ağzının benimkine değme hissine, ellerinin bana dokunmasına ve beni yakın tutmasına odaklanmıştım.

Nane tadındaydı. Lucia'nın da ona bir tane vermiş olabileceğini fark edince hafifçe gülümsedim.

Öpücüğü de geri kalanı gibi mükemmeldi. Callum beni tüm hayatı boyunca bunu yapmayı beklemiş gibi, tıpkı bir sanatçı gibi, beni nefessiz bırakan uyumlu bir hassasiyetle öptü.

Sinyor Greco, Callum'un öpücüklerini galerisine asabilirdi. Parmaklarımı kafasına doğru götürüp onu olduğu yerde sıkıştırdım, sonra parmaklarımı hafifçe kafa derisini kaşıdım. Boğazının arkasından gelen ve bundan ne kadar keyif aldığını bana bildiren bir sesle ödüllendirildim.

Keşfetmek istediğim o kadar çok şey vardı ki, dokunuşuma, öpücüğümüze verdiği tepkiyi görmek istiyordum. Bunun bana olduğu kadar ona da iyi gelip gelmediğini merak ettim.

Bir öpücüğün aynı anda hem yumuşak, hem tatlı, hem ateşli hem de patlayıcı olabileceğini bilmiyordum. Son derece yavaş ve titizdi. Sanki beni öpmenin nasıl bir şey olduğunu asla unutmamak için hepsini hafızasına kaydediyordu.

Bana büyülenmiş gibi uyuyan bir prensesmişim gibi hissettiriyordu ve öpücüğü beni uyandırıyor.

Daha fazlasını istedim.

Daha çok ondan.

Onun kendini tuttuğunu, öpücüğün NSFW bölgesine kaymasını nasıl engellediğini hissedebiliyordum ama işlerin o yöne gitmesine izin verdiğim için çok mutluydum. Bırakmasını istedim.

Ama sonra hiç beklemediğim bir şekilde bıraktı. Callum aniden beni öpmeyi bıraktı ve ben de onun durduğunu söyleyerek itiraz ettim.

Sonra yavaş yavaş insanların tezahürat yaptığını fark ettim. Görünüşe göre Lucia'nın ailesi gösteriden keyif almıştı.

Yanaklarım yandı. Nerede olduğumuzu tamamen unutmuştum.

Bu daha önce başıma gelmemişti.

Callum hayatım boyunca deneyimlediğim her şeyden daha sarhoş ediciydi. Parmak uçlarımı dudaklarıma dokundurmak için uzandım, hâlâ aramızda geçenlere inanamıyordum. Bakışları hareketi takip etti ve ifadesinde beni öpmeyi henüz bitirmediğini gördüğümde nabzım tekledi.

Kalbim göğsümde sıkışıp kalmış bir kelebek gibiydi, sert ve hızlı atıyordu.

Yaptığı her şey doğru olsa da bu yanlıştı. Onu bu şekilde öpemezdim. Sadece bağırıp onaylayan bir izleyici kitlemiz olduğu için değil, aynı zamanda ona kim olduğum hakkındaki gerçeği söyleyene kadar

aramızda hiçbir şey olamayacağını anladığım için.

Çünkü bir gece bundan daha fazlasını istedim.

Onu tekrar görmek istedim.

Ve sahte iddialarla ciddi bir şeyin olmasına izin vermem. İkimiz için de adil değildi. Ona gerçeği nasıl söyleyeceğime dair hızlı bir plan hazırladım; bu kadar şok hissetmemesi için bunu yumuşak bir şekilde söylemem gerekiyordu.

"Gitmeliyiz?" O sordu.

"Evet. Sana göstermek istediğim bir şey var."

Beni güldüren kurt gibi bir sırıtışla, "Bana göstermek istediğin her şeyi gördüğüme sevindim," dedi.

Ve onun niyetinin bu olduğunu anladım. Rahatlamama ve aramızda meydana gelen patlayıcı etkileşimin üstesinden gelmeme yardımcı olmak için. Sanki bacaklarım çalışsın diye beynimi tekrar devreye sokuyordu. Vedalaşmak için daireye girmeme yardım etti ve ben de çantamı aldım.

Lucia'nın teyzesi kalanları bana verdi ve onları almam için ısrar etti. Bizi ağırladığı için ona teşekkür ettim ve çıkışa çalışırken Lucia'nın DNA'sını paylaştığı herkesin yanaklarından öptüm.

Aile Callum'la dalga geçiyor, sırtına vuruyordu ve o da ev sahiplerimize teşekkür ederken aynı zamanda sırıtıyordu. Ayrılmak ikimizin de isteyeceğinden daha uzun sürdü ama sonunda dışarı çıkmıştık ve ellerimiz bağlı olarak daireden uzaklaşıyorduk.

"Bana göstermek istediğin şey nedir?" O sordu.

"Göreceksin." Planım muhtemelen en iyisi değildi, ama dürüst olmak gerekirse, beynim hâlâ onun öpücüklerinden sersemlemişken bunu bulmuştum. Onu otelime götürecektim. Ona nerede kaldığımı gösterebilirim prenses olmakla ilgili açıklamama inanmanın daha kolay olacağını düşündüm.

Bir yanım ona gerçeği söyledikten sonra onu benimle yukarı çıkmaya ikna edebileceğimi umduğu için değil.

Tamam, belki bunu biraz planlıyordum.

Callum bunun biraz daha fazlası olduğundan emin oldu çünkü ellerini kendine tutamıyor gibi görünüyordu. Lucia'nın ailesinden ayrıldıktan sonraki ilk iki dakikada kalanları kaybettik çünkü o beni anlamsızca

öpmek için ara sokaklara dalıp duruyordu ve ona karşı kör edici bir ihtiyaç duymama neden oluyordu.

"Özür dilemem gerektiğini hissediyorum" dedi. "Genellikle bundan daha fazla otokontrol sahibiyim. Ama sende bir şey var. Sen karşı konulmazsın. Hissediyor musun?"

"Evet."

Zaten ona çok bağlı olduğumu hissettim.

Beni korkutmuş olmalıydı. Çıkamayacağıma yemin etmiştim.

Kaçınılmaz olarak manşetlere çıktığımızda onun hayatını mahvetmek istemedim.

Ama ağzı boğazıma kadar sıcakken beni bir tuğla duvara yasladığında bu seçimi kendisinin yapabileceğine karar verdim.

"Gitmeliyiz," dedim ona zayıfça, zorlukla dik durabiliyordum. Eğer beni böyle öpmeye devam ederse ona karşı dürüst olma kararlılığımı kaybedecektim. Otelden sadece birkaç blok uzaktaydık.

"Eğer ısrar ediyorsan." Bu sözleri tenime karşı söyledi ve ben de gözlerimi kafamın içinde geriye dönmek için zorlamak zorunda kaldım.

"Evet. İsrar etmek." Fikrimi değiştirmem için ondan çok az şey almasına rağmen.

Kendimi biraz büyülenmiş gibi hissettim, tamamen onun büyüsü altındaydım.

Callum bir adım geri çekildi ve bana elini uzattı. Buna minnettardım çünkü uzuvlarımın kontrolünü yeniden kazanmam ve nefesimi düzenlemem birkaç dakikamı aldı.

"İşinizde en çok neyi seviyorsunuz?" Boş kaldırımda birlikte yürürken sordu.

"Her türlü kansere çare bulmak istiyoruz ve fon sağladığımız bilim insanları gerçekten mükemmel işler yapıyorlar. Hastanedeki hastaları ziyaret etmekten de keyif alıyorum. Özellikle de çocuklar."

Küçük bir kahkaha attı.

"Ne?" diye sordum, dirseğimle onu dürterek.

"Evren tamamen adaletsiz. Nasıl bu kadar güzel, bu kadar akıllı, bu kadar kültürlü ve bu kadar nazik olabiliyorsun?"

"Nasıl bu kadar romantik, zeki, muhteşem, eğlenceli ve yetenekli

olabiliyorsun?" Ben de ona karşılık verdim ve o da durup bana doğru döndü.

Ancak konuşmamız bölündüğü için onun bundan sonra ne söyleyeceğini veya yapacağını keşfedemedim. İlk fark ettiğim şey birinin bağırmasıydı. Daha sonra birden fazla ses duyuldu.

Bakmak için başımı çevirdim ve kameranın ampulleri yanıp sönmeye başladı ve parlak parıltıyı engellemek için elimi gözlerime götürmek zorunda kaldım.

Kalp atışlarım içimde gürledi ve nefesim sığılaştı.

Oh hayır. Bu gerçekleşmiş olamaz.

Paparazzi değil. Şimdi değil.

Kurt sürüsü gibi üzerimize saldırıyorlardı.

"Beni nasıl buldular?" "Beni bulduklarına inanamıyorum!" dediğinde inledim.

Paparazziler en iyi atışı yapmak için pozisyon almak üzere bize doğru akın ederken birbirimize baktık.

"Peşindeler mi?" Aynı anda birbirimize sorduk.

Elimden tuttu ve koşmaya başladık.

Bölüm 7

Küçük bir kiliseye girdik ve Callum kapıyı arkamızdan sessizce kapattı. Kapı eşiğinde durup paparazzilerin koşarak geçmesini dinledik.

Birkaç kalp atışı süren tam bir sessizliğin ardından şöyle dedi:

"Sanırım birbirimize bir açıklama borçluyuz. Sen kimsin?"

Bir iç çektim. "Sana söylemek istediğim şey bu değildi. Ben Monterra Prensesi Ilaria'yım. Kral Dominic benim kuzenimdir."

Yüzü gevşedi.

"Benim Amerikalı bir öğrenci olduğumu düşündüğünüzü biliyorum. Halkla ilişkiler asistanımla yer değiştirdim ve onun cüzdanı bende. Basın tarafından takip edilmeden Roma'nın tadını çıkarabileceğim bir hafta sonu geçirmek istiyordum. Sana daha önce gerçeği söylemediğim için üzgünüm. Kelimenin tam anlamıyla sana şunu söylemek üzereydim; seni otelime götürmek istedim çünkü nerede kaldığımı görebilirsen iddiama inanmanın daha kolay olacağını düşündüm. Yine de paparazzi sürüsünün bunu oldukça inandırıcı kıldığını tahmin ediyorum."

Güleceğini umuyordum ama benden bir adım geri çekildi ve sessiz kaldı. Bir şeyler çok yanılttı. Kalbim o kadar hızlı atıyordu ki, ağzımda iğrenç bir tat vardı.

"Sen kimsin?" diye sordum kendimi toparlamaya çalışarak. Belki de bazı şeyleri hayal ediyordum. "Neden seni takip ettiklerini düşündün?" Nihayet cevap vermeden önce uzun bir duraklama daha oldu, "Ben Majesteleri, Doune Prensi Callum'um."

Sanki birisi bomba patlatmış gibiydi. Kulaklarım çınlıyordu, vücudum kaskatıydı, tam bir şok. "Doune?" Tekrarladım. O ülkenin nerede olduğunu hatırlamak için beynimi zorluyordum.

"İskoçya kıyılarının açıklarında bir ada. Stewart'ların krala isyan

etmesinden sonra küçük bir ulus oluştu. Birçoğu tutuklandı ve idam edildi ama atam kaçtı ve kendi krallığını kurdu. Kral III. Robert'ın onlarla uğraşmasına gerek kalmayacak kadar uzaktaydı." Bunu sanki pek çok kez nereden geldiğini açıklamak zorunda kalmış gibi mekanik bir şekilde söylemişti.

Bu duyguyu biliyordum.

"Ne diyeceğimi bilmiyorum" dedim ona. Lucia'yı yanlış anlamamıştım. Callum benden bir sır saklıyordu. Onun da kraliyet ailesi üyesi olma ihtimalini bile düşünmemiştim.

"Amerikan aksanını bırakabilirsin" dedi. Sonra bir süre sonra sordu, "İtalyancayı akıcı biliyor musun?"

"Evet."

Bunun, bugün yaptığı her "özel" konuşmayı anladığım anlamına geldiğini anlamış görünüyordu. Başını salladı ve benden bir adım daha uzaklaştı. Aramıza mesafe koyuyordu.

İkimiz de bütün gün birbirimize yalan söylemiştik. Ama artık dürüst oluyorduk ve gerçek benliğimiz olabiliyorduk. Bu bana iyi bir şeymiş gibi göründü.

Ama bu Callum için iyi bir şey gibi görünmüyordu.

"Neden bu kadar üzgün olduğunu anlamıyorum." dedim ellerimi ovuşturarak. Sanki ikimiz de aynı şeyi yapmışız gibi görünüyordu. Bunu neden sır olarak sakladığını biliyordum. Bunu alan tek kişi o olmalı.

Kısa ve acı bir kahkaha attı. Dinliyor musun? Senin sıradan bir Amerikalı kız olduğunu sanıyordum."

"Ben de senin sadece İskoç bir fotoğrafçı olduğunu sanıyordum."

"Bu yüzden Roma'ya taşındım." Şimdi sinirli görünüyordu.

"Omuzlarıma baskı yapan kraliyet beklentilerinden kaçmak için. Hayatımı yüzyıllardır süregelen geleneğin dikte ettiği şartlara göre değil, kendi şartlarıma göre yaşamak istiyorum."

"Bunu anlıyorum" dedim ona. "İşte bu yüzden Anne şu anda Monterra'daki dairemde oturuyor, böylece herkes evde olduğumu ve bu tatili yapabileceğimi düşünüyor."

"Ama bu benim için bir tatil değil" dedi. "Bu artık benim hayatım."

"Sen ne diyorsun?" Kalbim içimde yavaş ve sert bir şekilde atarken,

boğazım üzerime yaklaşırken sordum. Ne dediğini zaten biliyordum. Bu bitmişti.

Kraliyet sorumluluklarından kaçan biri bir prensesle çıkmak istemez. "Bir ilişki aramıyorum" dedi ve sanki gerçek nedenden kaçmaya çalışıyormuş gibi hissetti.

şimdi acı hisseden bendim. "Hayallerinin gerçekleşmesi benim için çok fazla."

Utanç ve pişmanlık yüzünü doldurdu.

"Sanırım şimdi bilmem daha iyi" dedim. "Sana gerçekten aşık olmak ve kalbimin kırılmasına izin vermek yerine."

Gözlerini kısaca kapattı ve şöyle dedi: "Anlayamazsın. Bu öyle değil..."

"Sadece seni daha iyi hissettirmek için tasarlanmış olan aıklamanı duymakla ilgilenmiyorum."

Callum kollarını göğsünde çaprazladı. Aksanı kalınlaşmış gibiydi.

"Hayır, bunu doğru dürüst aıklayamıyorum ve..."

"Paparazzilerden ve hayatıma yaptıklarından hoşlanmıyorum" diye sözünü kestim. Onun mantıklı açıklamalarını duymak istemediğimi söylerken ciddiye dim. "Ama sorumluluklarımın ve görevlerimin farkındayım. Ve insanlara yardım etmeyi seviyorum. Hastanelerdeki hasta çocukları ziyaret ettiğimde ve gerçek bir prensesle karşılaştıklarında yüzlerinin nasıl parladığını gördüğümde? Bunu onların elinden almak istemiyorum. Ailemi ve milletimi seviyorum. Buraya gelmem birkaç yılımı aldı ama kendimi seviyorum. Kim olduğumla gurur duyuyorum."

Bir adım daha geri. "Hayatımızın farklı yerlerindeyiz. Belki başka bir zaman tanışsaydık. . ."

Sesi azaldı ve onu duyduğumda işten çıkarıldığını anladım.

Kraliyet atalarımın tüm metanet ve kuvvetinden yararlanarak başımı kaldırdım ve omuzlarımı dikleştirdim. "Bugün için teşekkür ederim. Bunu asla unutmayacağım."

Elimi kapıya koydum ve bana şöyle dedi: "İlaria, bekle. Seni oteline kadar götüreceğim."

"Hayır teşekkürler."

"Sizi sağ salim evinize görmek benim görevim." Sesi o kadar sert, o

kadar resmi geliyordu ki tanıdığımı sandığım adamdan o kadar farklıydı ki.

Ona, "Kraliyet görevlerini yerine getirmekle ilgilenmediğini biliyorum, o yüzden lütfen endişelenme," dedim ve kiliseden ayrıldım. Yapmamasını söylememe rağmen, beni otele kadar takip etti ve belli bir mesafeden durdu. Luigi'nin bana şehrin geceleri ne kadar güvensiz olabileceğini defalarca söylediği gibi, gönülsüzce de olsa bunu kabul etmek zorunda kaldım.

Tekrar fotoğrafçı sürüsüyle karşılaşacağımızdan endişelendim ama olmadı. Aklımdan pek çok endişe geçti. Paparazziler bizi nasıl buldu? Ailem ne yaptığımı biliyor muydu? Luigi mi yaptı? Yardım için birisiyle iletişime geçtiler mi ve basın böyle mi öğrendi?

Otelin lobisine girdiğimde, personelin birkaç farklı üyesi tarafından isimimle karşılandım ve beni yeniden tanıdıklarına sevindim. Gerçekte kim olduğumu saklamaya çalışmaktan bıktım.

Asansörle süitime çıktım ve kanepeye oturdum, ne yapacağımı bilmiyordum. Çantamı çıkarıp yere koydum. Callum'un bana verdiği gülü hatırladım ve onu çıkarmak için çantayı açtım.

Tamamen ezilmişti.

Bu sembolik geldi.

Bir anlık tereddütten sonra süitin telefonunu alıp Anne'i aradım.

"Merhaba?" diye mırıldandı. Onu uyandırdığımı söyleyebilirim.

"Eve gelmem gerekiyor. Lütfen Luigi'ye ne yaptığımızı anlatın ve gelip beni almasını sağlayın."

"Tamam aşkım." Artık daha uyanık görünüyordu. "Her şey yolunda mı?"

"HAYIR. Lütfen çabuk ol."

"Yapacağım. Birkaç saat sonra orada olacak."

"Teşekkür ederim."

Ahizeyi tekrar yerine koydum ve gülüme baktım.

Bütün bunların bu kadar nihai hissettirmesinden nefret ediyordum.

Bölüm 8

Luigi eve dönüş yolu boyunca bana ders vererek sadece kendimi tehlikeye atmakla kalmayıp onun işini, Anne'in işini ve kraliyet ailesinin itibarını da tehlikeye attığımı hatırlattı.

Çok uysaldım ve sürekli özür diliyordum ki bu onu yumuşatmış gibi görünüyordu. Paparazziler sınırda bekledi ve korumamın tüm çabalarına rağmen ülkeden kaçarken birkaç fotoğrafımı çektiler.

Yarın manşetlerin ne olacağını düşünmemeye çalıştım. Ailemi hayal kırıklığına uğratmak üzere olduğumdan nefret ediyordum.

Monterra'ya geçtiğimizde çok rahatladım çünkü paparazzilerin kendi ülkeme girmesine izin verilmiyordu. Benim için endişelenecek bir şey daha azaldı.

Annem ayaktaydı ve beni bekliyordu. Ağlamamaya kararlı olmama rağmen kollarını bana doğru uzattığını gördüğümde yüzüm buruştu.

"Özür dilerim" dedim ona. "Aileyi utandırmak istemedim"

"Ah, pikola mia, buraya gel."

Uzun zamandır bana küçük çocuğum dememişti ve ben onun omzuna yaslanarak ağladım.

Kabul odasındaki kanepeye gittik ve birlikte oturduk. Bütün hikaye ağzımdan dökülürken saçlarımı okşayarak sessizce dinledi.

Bitirdiğimde, "Kuzenini aramamı ister misin?" diye sordu. Eminim özel bir saldırı gücü toplayabilir ve bu Callum karakterini suikasta uğratabilir."

Bu beni güldürdü. "Kralı rahatsız etmeyelim. Bir dünya savaşına neden olmazsak muhtemelen daha iyi olur."

"Doğru, doğru" dedi ve bana gülümsedi.

"Ve onu incitmek istemiyorum. Birlikte mükemmel bir gün geçirdik.

Belki daha fazlası olabilirdi ama şimdi asla bilemeyeceğim. Yirmi dört saat önce tanımadığım bir adam için ağlamak çok saçma geliyor."

"İlk randevumuzun ilk saatinde babanın benim için doğru kişi olduğunu biliyordum, bu yüzden sana aptal olduğunu söylemeyeceğim. Anladım."

Beni rahatlatmak istediğini biliyordum ama bu her nasılsa durumu

daha da kötüleştirdi. Sanki çok özel bir şeyi kaçırmışım gibi. Yepyeni olması önemli değildi. Annem balık ve deniz hakkında bir şeyler söyledi ama ben bunu duyacak havada değildim. Gelato ve şarap getirdi ve sonunda ikimiz de kanepede uyuyana kadar yiyip içtik. Ertesi sabah uyandığımda sehpanın üzerinden annemin telefonunu alıp kendimi hazırladım.

Bu aile için daha fazla skandala neden olmak istemedim.

Ama oradaydı . . . Hiçbir şey. Ben ve Callum hakkında resim yok, hikaye yok.

Neredeyse her şey olmamış gibiydi.

Bunun hakkında ne düşüneceğimi bilmiyordum.

Annemi yanağından öptüm ve sekreterini ön odada beklerken buldum. Hala uyuduğunu ona bildirdim. Anne'in beni beklediği kendi daireme döndüm.

"Ne oluyor?" diye sordu. Bir yanımda o kadar bitkindi ki, yatağa gidip Roma tatilim olmamış gibi davranmaktan başka bir şey istemiyordum ama bu, anneme tüm kanlı ayrıntıları anlatmama yardımcı olmuştu. Belki bunun hakkında yeterince konuşursam acının biraz daha az acımasınını sağladım.

Ama teorim yanlıştı. Ona bunu söylemek onu özlememe yardımcı olmadı.

Olanları anlattıktan sonra telefonunu aldı. "Nasıl olur da bununla ilgili hikayeler olmaz? Senin ve Prens Callum'un Sevgililer Günü'nde birlikte çekilmiş bir fotoğrafı çok paraya bedeldi."

"Biliyorum." Halk bu hikayeyi yerdı. Eskiden işler böyle yürüyordu (prensler ve prensesler birbirleriyle evleniyordu) ama bugünlerde çoğu Avrupalı kraliyet ailesi, aşık oldukları sıradan kişilerle buluşuyor gibi görünüyordu.

Özür dilercesine, "Patronumu arayıp ona her şeyi anlatmam gerekecek," dedi ve ben de ona başımı salladım. Kuzenimin karısı bu durumun temeline inecekti ve bu tür şeylerle baş edebilecek daha donanımlı kimse yoktu.

"Eğer üzgünse bana haber ver, ben de onunla konuşurum." Anne'in istediğimi yaptığı için başının belaya girmesini istemedim. "Duş alacağım." Bunu yapmayalı uzun zaman olmuştu ve bunun moralimi

yükseltmeye yardımcı olacağını umuyordum.

Ama olmadı. Callum'un yüzünü görmeye, bana söylediği romantik şeyleri duymaya devam ediyordum. Bu kadar iyi geçinmemize ve pek çok benzer ilgi alanımıza sahip olmamıza şaşmamalı. Temelde aynı şekilde yetiştirilmiştik ve tamamen aynı geçmişe sahiptik.

Duştan çıktım ve aynamdaki buharı silip üzgün yansımamı inceledim. Ben romantik bir macera istemiştim.

Kesinlikle istediğimi almıştım.

Annem, Anne, Lemon ve Fiorelli Vakfı balosuna hazırlanmam arasında geçen birkaç gün boyunca meşguldüm. Hiçbir hikaye ortaya çıkmadı, hiçbir fotoğraf ortaya çıkmadı. Hepimiz şaşkına dönmüştük. Ne kadar süredir takip edildiğimize dair hiçbir fikrim yoktu; Callum beni o kadar tükettiği için farkında olmadığım her türlü suçlayıcı fotoğraf olabiliirdi.

Onun yüzünü zihnimde canlandırmaktan kendimi alıkoymaya çalıştım çünkü bunu her yaptığımda, acı, pişmanlık ve eşsiz bir şeyi kaybettiğim hissi vardı.

Ama kendime ne kadar yapmamayı söylesem de onu düşünmeye devam ettim.

Balo gecesini katılmamak için yalvarmak için başım ağrıyormuş numarası yapmaya çalıştım. Dans etmeye, gülümsemeye ve her şey yolundaymış gibi davranmaya hazır değildim.

Anne bana, "Gitmen lazım," dedi. "Balo elbiseniz zaten elimizde ve gösteriş ekibiniz burada ve bu gece onurlandırılan adam vakfın önemli bir bağıışçısı. En azından kendini göstermelisin."

Döndüğümünden beri çok daha otoriter bir tavır takınmıştı. Asistanıma benimle daha iyi ilgilenmesini söyleyip söylemediğini acaba Lemon'un mu yaptığını merak ettim.

"Evet hanımefendi" dedim ve ona reverans yaptım. Cevap olarak sadece gözlerini devirdi.

Etkinliği atlamak istesem bile giyinip taç takmayı gerçekten seviyordum. Her seferinde büyüğü hissettim.

Baloya ailemle birlikte gittim. Bu kraliyet etkinliklerinden ve Monterra'nın eski hükümdarları olan amcam ve teyzemle buluşmaktan her zaman keyif aldılar. Ortaya çıkıp kuzenlerimin çocuk ordusuyla

vakit geçirmek için gizlice üst kata çıkmayı planladım.
Kral Dominic'in en büyük oğlu onu son gördüğümde Mario Kart'ta beni yenmişti ve ona bir rövanş borcum vardı.
Kapıda resmen anons edildik ve hemen bizi karşılamak isteyen küçük bir insan kalabalığı tarafından çevrelendik. El sıkıştım ve yanaklarım acıyana kadar gülümsedim. Balo salonunun kenarından geçip kuzenlerimin özel dairelerine giden arka merdivenlere doğru ilerledim. Gizli olmama rağmen sanki izleniyormuşum gibi hissettim. Kapının önüne geldiğimde takip edilip edilmediğimi kontrol etmek için odaya baktım. Luigi muhtemelen artık görevlerini fazlasıyla ciddiye alacak ve benim daimi gölgem olacaktı.
Bana bakan kişiyi gördüğümde kalbim durdu.
Luigi değildi.
Bu Callum'du.

Bölüm 9

Papyonlu, resmi siyah bir akşam ceketi, parlak beyaz bir gömlek ve sol omzunun üzerinden kırmızı-siyah bir kuşak giyiyordu. Eteğinin ekosesi kırmızı ve siyah karelerden oluşuyordu. O kadar yakışıklıydı ve Monterra'da olması beni o kadar şaşırttı ki, tam üç saniye boyunca onu hayal ettiğimi sandım.

Callum balo salonundan geçti ve ben onun tüm ihtişamını tam anlamıyla anlayabilmek için kaçma isteği ile olduğu yerde kalma isteği arasında kaldım.

Daha sonra karşımda duruyordu. "İlaria, seninle özel olarak konuşabilir miyim?"

Sesim çalışmıyordu. Başımı salladım ve onu balo salonundan çok uzakta olmayan bir salona götürdüm. Odanın ortasına yürüdüm ve kapıyı kapatmasını bekledim ve ardından yanıma katıldım.

"Sen bir vizyonsun" dedi. "Gerçek olamayacak kadar güzel."

Eldivenli elimi titreyen karnımın üzerine koydum. "Burada ne yapıyorsun?"

"Seni görmem gerekiyordu."

"Neden? Söylenecek başka ne var?"

"Bu kadar. Öncelikle tepkim ve o kilisede söylediklerim için sizden özür dilemeliyim."

"Ne istediğin konusunda dürüst oldun ve bunu takdir ediyorum." Bir gün onunla geçirdiğim zamanı geride bırakmama yardımcı olacaktı.

"Olay bu. Dürüst değildim. Bencilce. Ve bundan dolayı pişmanım."

Kendimi kaybettiğim, kendimden veya durumun gerektirdiğinden emin olmadığım pek sık değildi. Hayatım boyunca kraliyet protokolüne göre, her zaman söylenecek ve yapılacak doğru şeyi bilecek şekilde yetiştirildim.

Ama bu?

"Teşekkür ederim." Bu genellikle çoğu durumda işe yaradı. "Şimdi izin verirsiniz."

Uzanıp ellerini çıplak omuzlarıma koydu ve sanki üzerime kaynak makinesi kullanıyormuş gibi cildim alevler içinde kaldı. "İlaria, lütfen.

Kal. Sana yalvarıyorum."

Onun ricası beni duygulandırdı ve bir tarafım hâlâ dışarı çıkmak istese de başımı salladım ve en yakın kanepeye oturdum.

Callum yanıma oturdu. Bana dokunacak kadar yakın değildi ama sadece tanışıyor olsaydık dokunabileceğinden daha yakındı.

"Daireme döndüğümde ailemi aradım ve onlara olup biten her şeyi anlattım. Babamın basın sözcüsü tüm fotoğrafları yayınlanmasın diye satın aldı."

Ah. Bu yüzden hiç resim yoktu. "Neden?"

"Sana internetten baktım ve magazin basınının sana ne kadar takıntılı olduğunu gördüm. İşinize ve ailenize ne kadar bağlı olduğunuzu, bunların sizin için ne kadar önemli olduğunu anladım ve davranışlarımın sizi utandırmasını istemedim. Veya onlar."

"Teşekkür ederim." O kadar kibar, o kadar soğukkanlıydım ki. Annem benimle gurur duyardı.

"Paparazzilerin bizi bulması benim hatamdı. Yapmamayı bildiğim kredi kartımı o markette kullandım. Birisinin onları arayıp aramadığını ya da kartımda bir tür takip cihazı olup olmadığını bilmiyorum ama bundan ben sorumluyum. Derin bir nefes aldı ve ekledi: "Ben de senin duygularına, kalbine karşı umursamaz davrandığımı biliyorum ve özür dilerim. Yapmak istediğim son şey seni incitmekti."

Konuşmak için ağzımı açtım ama sözümü kesti. Lütfen tekrar 'teşekkür ederim' deme. Dayanamıyorum. Senden değil."

Dalga geçiyordu ama gözyaşlarına o kadar yaklaştım ki sessiz kalmayı tercih ettim.

"Annem bana saldırdı ve bana doaty Walloper dedi."

"Ne?"

Sırıttı ve şöyle dedi: "Benim zekamı sorguluyordu. Ve tekrar etmeyeceğim Galce dilinde birkaç seçme kelime ekledi.

Gülümsemeden edemedim. "Annemi zaten seviyorum."

"Ve o da seni sevecektir" dedi. "O zaten senin en büyük savunucun.

Bana hayatın değişimle ve harika hediyeler sunulduğunda onları ele geçirmekle ilgili olduğunu hatırlattı. Bana dar görüşlü ve gülünç davrandığımı ve sırf senin kraliyet statün yüzünden bu kadar sevdiğim

birinden uzaklaşmamam gerektiğini söyledi. Senin aracılığınla tacımı yine reddetmeye çalıştığımı."

Bu mantıklıydı. "Ve?"

"Ve haklıydı. Genelde öyledir ve bunu ona söyleyemem çünkü bu onu daha da kötüleştirir.

Tekrar gülümsedim. "Buraya sırf bunu söylemek için mi geldin?"

Elimi tuttu ve ben de tutmasına izin verdim. Onu reddetmediğimde vücudundaki gerginliğin nasıl kaybolduğunu gördüm ve elimi dudaklarına götürüp usulca öptü. "Yapılacak en kolay ve en iyi şeyin çekip gitmek olduğunu sanıyordum ama yanılmışım. Bunun zaman zaman gerçekleştiği biliniyor."

Callum dalga geçiyordu ama ben nefesimi tutup sözünü bitirmesini bekliyordum.

"En zor şeydi. En kötüsü. Aramızdaki bağ özel ve kalmalıydım. Seni düşünmeyi bırakamadım ve dünyanın en büyük aptalı olduğumu fark ettim. Buraya seni tekrar görmem gerektiği için geldim."

"Şu anda beni tekrar görüyorsun."

Callum gülümsedi. "Bugünün ötesini kastetmişim. Tipik bir hayat istediğimi sanıyordum. Ama istediğimin güzelliklerle, müzikle ve sevgiyle dolu bir hayat olduğunu fark ettim. Geleceğimin neler getireceğini bilmiyorum ama bunu çözerken senin yanımda olmanı istediğimi biliyorum. Eğer beni affedebilirsen, öyle. Ve eğer ilgileniyorsanız."

Elbette onu affedebilirdim. Kraliyet olmanın getirdiği baskıyı çok iyi anladım. Ne yaptığını neden söylediğini biliyordum. Neden kraliyet görevlerinden uzaklaşmak istedi?

Benden.

Ayrıca, sırf kendim olarak hayatını mahvetmeyeceğim, ciddi anlamda çıkabileceğim tek adamın muhtemelen o olduğunu da biliyordum.

Zaten herhangi bir olumsuz reklamla veya paparazzi pusularıyla baş edebilecek donanıma sahipti. Başka bir manşet yapsam onun için bir önemi kalmazdı.

Anlardı.

Bir parmağımı dudağıma vurdum. "Bunun hakkında düşünmek zorunda kalacağım. Evet."

Muhteşem bir ses tonuyla güldü ve ben ona sırtımdan edemedim.

"Sanırım beni gerçekten bekletsen daha iyi olur," diye dalga geçti.

"Senin gibi biriyle tanışmak için uzun zamandır bekliyordum.

Hayatımın geri kalanının başlaması için daha fazla beklemek istemiyorum," diye itiraf ettim.

"Ben de öyle. Her ne kadar Roma'yla ilk tanışışımız olmasa da."

"Değil miydi?" Şaşırarak sordum.

"HAYIR. İlk kez on beş yıl önce tanışmıştık. İsveç'in veliaht prensesi evlendiğinde. Ben on bir yaşındaydım, sen de on yaşındaydın."

Neden bahsettiğini bilmiyordum ve sonra birden aklıma geldi.

Öfkeyle nefesimi tuttum. "Tören sırasında kurbağayı kucağıma koydun ve elbisemi kirlettin!"

"Evet, o bendim."

Yumruğumu kaldırıp hafifçe omzuna vurdum. "Demek beni ağlattığın ilk gün Sevgililer Günü değildi."

Eğilip alnını benimkine dayadı, nefeslerimiz birbirine karışıyordu.

"Hiçbir zaman gözyaşlarının sebebi olmayı istemiyorum."

"Aptal bir aptal olmayın, biz de iyi olacağız."

Gülümsedi ve şöyle dedi: "Birbirimizi istediğimiz sıklıkta görmek bizim için zor olabilir. Ve bir noktada eve gidip sadık bir evlat olmam gerekeceğini biliyorum. Ama o zamana kadar makarna, akordeon müziği ve Roma ile dolu daha nice geceler geçireceğimizi umuyorum."

"Kulağa mükemmel geliyor."

Sanki onu reddedeceğimden korkuyormuşçasına dudakları nazikçe benimkilere dokundu ama ben elimi ensesine koydum ve gerçekten öpüşebilmemiz için ağzını benimkilere doğru çektim.

İkimiz de nefessiz kaldığımızda, kalplerimiz hızla atarken başını kaldırdı ve şöyle dedi: "Bu gece ne kadar güzel göründüğünü sana daha önce söylemiş miydim?"

"Yaptın. Ve sen de çok yakışıklı görünüyorsun. Eteklere alışabilirim. Son derece seksi bacakların var.

"Ah, öyle mi?" diye sordu gözlerinde şeytani bir parıltıyla.

"Evet" dedim ona. "Topu nasıl bildin? Burada olacağımı mı?"

"Asistanınız Anne. Ona benim telefonumdan mesaj attın ve ne kadar

korkunç bir hata yaptığımı anlayınca onu aradım ve komplocu olarak katılmasını sağladım.

Lemon'dan Anne'e zam yapmasını istemem gerekecekti. "Benim için Monterra'ya kadar geldiğine hâlâ inanamıyorum."

Callum tatlı bir şekilde dudaklarını benimkilere bastırdı. "Her zaman senin için geleceğim. Benim prensesimsin. Seni her sabah bir öpücükle uyandırmak benim görevim. Senin masalsı bir sonun olduğundan emin olmam gerekiyor."

Bu beklediğim şeydi. Benim için savaşmaya, yanımda durmaya, beni her şeyimle kabul etmeye istekli bir adam.

"Söz?" diye sordum yine gözyaşlarına direnerek.

"Söz veriyorum. Benim asil, ciddi yeminimi sana borçluyum," dedi ve sonra sözlerini bir başka öpücükle mühürledi.

Bitti